

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple, a man and a woman, are shown in profile, facing each other and about to kiss. The man has dark hair and a beard, and is wearing a dark suit with a light blue shirt. The woman has long dark hair and is wearing a dark, strapless dress. They are positioned in the upper half of the frame. The background is a cityscape at night, with lights from buildings and streets visible. The sky is a mix of purple, blue, and orange, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is romantic and intimate.

*One
Weekend
in*

RIO de JANEIRO

CHARISSA GRACYK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Rio de Janeiro'da Bir Hafta Sonu
Bir Phoenix Projesi/Bir Hafta Sonu Romanı

Charissa Gracyk

Herkes mutlu bir sonu hak eder. Kendinizi asla yardımcı bir karakter olarak görmeyin. Kendi hikayenizin kahramanı olun ve hayatınızın macerasını bulun. Çünkü o dışarıda bir yerde, sizi bekliyor.

İçindekiler

Başlık Sayfası İthaf	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Altıncı Yedinci	
Sekizinci Bölüm	
Bölüm Birinci	
Bölüm On	
Bölüm Dokuzuncu	
Onuncu On Bölüm	
İkinci Sonsöz	
Yazar Hakkında	

Rio de Janeiro'da Bir Hafta Sonu Charissa

Gracyk tarafından yayınlandı

© Telif Hakkı 2024 Charissa Gracyk

Düzenleyen Michelle Fewer

Kapak KiwiCover Designs

ISBN: 9798320881669 ASIN:

B0CTGPL5NM

Bu belgenin herhangi bir bölümünün elektronik ortamda çoğaltılması, kopyalanması veya iletilmesi yasal değildir

veya basılı formatta. Bu yayının kaydedilmesi kesinlikle yasaktır ve bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının yazılı izni olmadıkça bu belgenin saklanması izin verilmez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Birinci Bölüm

Lüks, ergonomik tasarımı Eames ofis koltuğunda arkasına yaslanan Donovan Briggs, bağlanmış parmaklarını düz karnına dayadı ve tam önündeki monitörü inceledi. Monitör en yeni eserin özelliklerini gösteriyordu; şu anda piyasada bulunan hiçbir drone'a benzemeyen bir drone.

Olağanüstü hacker gözlüklerinin arkasındaki kahverengi, badem biçimli gözlerini kısarak ekrandaki bilgileri milyonuncu kez gözden geçirdi. İki gün içinde Güney Amerika'da büyük bir özel finansçıyla bir sunum yapacaktı. Rio de Janeiro'da yaşayan Amerikalı milyarder projeyi finanse etmeye ikna edebilirse, Donovan bir prototip üretebilirdi. En iyi ihtimalle, ABD hükümeti geliştirdiği gökyüzü savaşçısını satın almak isteyecek ve Donovan da emekli olup banka hesabında bir milyar dolarla gün batımına doğru yol alabilecekti.

Övünmek için değil -tamam, övünmeye hakkı vardı- ama tasarladığı insansız hava aracı, nam-ı diğer Spectre, sadece küçük bir yükseltme değildi. Dünyanın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kuşu casusluk oyunlarından düşman sinyallerini karıştırmaya ve yük taşıma kapasitesine kadar her şeyi yapabiliyordu. Hatta düşmana göz kulak olmak için beş saatten fazla havada kalabiliyordu. Spectre gerçekten de insansız sistemlerin İsviçre çakısıydı ve savaş alanına yeni bir zeka ve beceriklilik düzeyi getiriyordu.

Ayrıca, yazılımındaki benzersiz gizleme cihazı onu düşman radarı tarafından tamamen tespit edilemez hale getirdi. İnsansız hava aracı gerçek bir hayaletti ve adını da bu lakabı paylaşan eski bir Navy SEAL arkadaşından almıştı. Hayalet lakabıyla tanınan Cassian Stone harika bir adamdı ve Donovan onun, karısı Hailey'nin ve ikizlerinin batı kıyısında iyi olduklarını umuyordu.

Donovan yaklaşık bir yıl önce, daha çok Mavi Filo Korsanları olarak bilinen eski SEAL'lerden oluşan ekiple yakın bir şekilde çalışmıştı. Süper askerler yaratan bir deneyin ardındaki güçlü bir düşmanı yenmelerine yardım ettiği için gurur duyuyordu. Uzun ve zorlu bir savaş olmuştu ama Anka Projesi s o n s u z a dek yok edilmişti. Ve bu çok iyi hissettirmişti.

Arkadaşlarının kötü piçleri alaşağı etmesine yardım edebildiğini bilmek.

Spectre'nin tüm notlarını içeren flash belleğe bakarken ağzı bir karış yukarı kalktı. Üzerinde küçük bir çıkartma vardı; mavi kurukafa ve haç kemikleri. Blue Squadron korsanlarının hepsinin vücudunun bir yerinde SEAL ekibini temsil eden bu resmin dövmesi vardı. Bir şaka hediyesi olarak, ekip çıkartmaları yapmış ve o dışarıdayken gizlice dairesine girip küçük mavi kurukafa çıkartmalarını *her yere* yapıştırmışlardı. Binlercesini. Bir yıl sonra bile o lanet şeyleri en olmadık yerlerde bulmaya devam ediyordu. Ama ne zaman bulsa, bu onu hep güldürüyordu. Ona, birlikte hizmet etmemiş olsalar bile fahri kardeşleri olduğunu ve tıpkı kendileri gibi bir korsan olduğunu söylemişlerdi.

Geçen yıl boyunca hepsi birbirine son derece yakınlaşmıştı ve ne olursa olsun arkasını kollayan erkeklerden oluşan bir kardeşliğe ait olmak iyi hissettiriyordu. Donovan ilk olarak Jericho "Trip" Strong'la tanışmıştı. O günlerde birlikte BUD/S ve Paraşütle Atlama Okuluna gitmişlerdi. Jericho DEVGRU'nun seçkin bir üyesi olmaya davet edilirken, Donovan'ın yolu onu savaş alanının dışına çıkarmış ve bilgisayar becerilerini ve derinlere inip bilgileri ortaya çıkarma konusundaki keskin yeteneğini kullanarak Donanma İstihbarat Subayı olarak çalışmıştı.

Donovan'ın istihbarat kariyeri farklı bir şekilde zorlayıcıydı ve bundan büyük keyif almıştı. Ancak on iki yılın ardından daha fazlasını istedi ve Donanma'dan ayrılmaya karar verdi. Serbest güvenlik analisti olarak iyi bir hayat sürüyordu ama bu drone ile geliştirdiği teknoloji kendisine bir isim yapabilirdi. Aşırı başarılı ailesinin, tıp ya da hukuk alanında bir kariyer söz konusu olmadığı sürece imkânsız olduğuna inandığı bir şeydi bu.

Ve potansiyel servet, bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. En azından kendisinden başka kimse için.

Kahve bardağına uzanarak sert deminden bir yudum aldı ve içinde bulunduğu durumu düşündü. Bugünlerde teknoloji mağarasının karanlık ve serin sınırlarından nadiren çıkıyordu. Etrafı monitörlerle çevriliyken, klima ünitesinin sürekli uğultusu ve arka planda çalan tekno müziğin ritmiyle kendi ortamındaydı. Mutlu olduğu yerde.

Ancak son zamanlarda mutlu olduğu yer kendini biraz yalnız hissediyordu.

Hissettiklerini tanımlamak için aklına gelen tek kelime buydu. Ancak, gerçek insanlarla ve dış dünyayla olan etkileşimlerini

bir dünya. Dışarıdaki aptallık seviyesi çoğu gün başını ağrıtıyordu ve tercih ettiği sosyal etkileşim yöntemi çevrimiçi oyunlar ve sanal sohbet odalarıydı.

Uyku vakti gelip de büyük, boş yatağına tek başına girene kadar her şey yolundaydı. Bir yılı aşkın süredir kimseyle çıkmamıştı. Olivia'dan beri. Ve onunla her şey harika başlamış olsa da, altı yedi ay sonra onu terk etmişti çünkü ona hiçbir zaman öncelik vermediğini söylemişti. Kaşlarını çatı ve bir parmağını kalçasına vurdu. *Hayır, onu geç.* Neredeyse bir yıl olmuştu çünkü Phoenix Projesi'ni ekiple birlikte yenmesini kutlamak için San Diego'ya uçmadan hemen önce ondan ayrılmıştı.

Hiç yanında olmadığını düşününce, belki de Olivia'nın sinirlenmeye hakkı vardı. Kendini savunmak gerekirse, arkadaşlarının hayatını kurtarmakla meşguldü ve drone'u yaratmanın tam ortasındaydı. Ama bu Olivia'nın hoşuna gitmemişti. Olivia sürekli takılmak istiyordu ve bütün bir akşamı kanepede oturup aptal bir kız filmi izleyerek geçirmek onun değerli zamanını boşa harcamaktı. Kavga etmeye başladılar, adam ondan kaçmaya başladı ve sonra da ayrıldı.

Onu suçladı mı? Hayır. Berbat bir erkek arkadaş olduğunu ilk o kabul ederdi. Kesinlikle en kötüsü.

Belki de konu bu tür şeylere geldiğinde hiçbir zaman iyi bir rol modeli olmadığı içindi. Anne ve babası boşanmıştı ve ilişkiler konusunda tam olarak standartları belirlememişlerdi. Başarılı olmanın tek yolunun yıllar süren bir eğitimden sonra staj yapmak ve ardından avukat -babası- ya da cerrah -annesisi- olarak prestijli bir kariyer yapmak olduğuna inanan muhafazakâr, tutucu bir ailede büyümek onu biraz çıldırtmıştı. Onları çok seviyordu ama onların yanında fazla zaman geçiremiyordu. İşkolik oldukları için, bu gerçekten bir sorun değildi. Yine de, ebeveynlerinden birini her gördüğünde, yaşlandığı ve sağlık ve dış sigortası ile birlikte cömert bir 401K sağlayan istikrarlı bir işe sahip olmadığı hakkında her zaman aynı konuşmaya yol açtı.

Küçük kız kardeşinin de durumu pek iyi değildi. Stella'nın doktorası vardı ve MIT'de fizik öğretiyordu. Eyeroll ekle.

Hiç şüphe yok ki ailesi, duygulardan ziyade iş konuşmayı tercih eden bir grup zekiydi. Elma kesinlikle ağaçtan uzağa düşmemişti. Tek fark Donovan'ın kalıpların dışında düşünmesiydi.

İç çekerek ipeksi, siyah saçlarını geriye doğru çekti ve düşük bir at kuyruğu şeklinde sabitledi. Olivia ona saçlarının ne kadar uzun olduğunu söyleyene kadar geçen yıl neredeyse hepsini kestirecekti.

ona Keanu Reeves'i hatırlatıyordu. Her ne kadar bunu belalı biri olmasına bağlamak istese de, bunun büyük olasılıkla Hawaîi kökenli Asyalı-Amerikalı mirasından kaynaklandığını biliyordu.

Bunu duyduktan sonra, onu yalnız bırakmaya ve John Wick benzerliğini kucaklamaya karar verdi. En azından şimdilik. Ve tabii ki takım elbise, köpek ve bastırılmaz intikam arzusu hariç. Donovan dövüşmek ve öldürmek için eğitilmişti. Silahlarla arası iyi olsa da, daha önce hiç kimseyi sadece bir kalemle öldürmemişti. Öldürmek de istemiyordu. Yakın dövüş ona göre değildi.

Parmaklarını sıkırdatarak ekranı dikkatle inceledi, tam bir not daha almak üzereydi ki cep telefonu çaldı. Donovan arayanın kimliğine baktı ve Jericho'nun adının yanıp söndüğünü gördü.

"Trip," dedi selamlarken. "N'aber kardeşim?"

"Hey, D," diye cevap verdi Jericho o rahat ve sakin haliyle. "Thunder ve ben önümüzdeki hafta Büyük Elma'da olacağız. Bizimle bir bira içmek ister misin? Vain de orada olacak."

Deacon "Thunder" Keller ve Aidan "Vain" Wolf korsanların bir parçasıydı ve harika çocuklardı. Üçü de mükemmel eşleriyle tanışmış ve geçtiğimiz yıl içinde evlenmişlerdi. Donovan'ın bir yanı onlara imreniyor ve aynı türden bir normalliği ve arkadaşlığı özliyordu. Ama başka bir yanı bunu istemiyordu. En son isteyeceği şey, monitör başında çok fazla zaman geçirdiği için başının etini yiyecek başka bir Olivia'ydı. İşini seviyordu, özellikle de yeni yazılımlar ve fikirler geliştirmek söz konusu olduğunda. Ama bunlar bir gecede gerçekleşmiyordu. Sonsuz saatler süren sıkı bir çalışma gerektiriyordu ve bu onun asla takdir etmediği bir şeydi.

Donovan, "Sanırım kendimi birkaç saatliğine mağaramdan uzaklaştırabilirim," diyerek rahatladı.

"Ne sıklıkla dışarı çıkıyorsun?" Jericho şaka yaptı.

"Burada, teknoloji alanımda daha mutlu olduğumu bilmeme yetecek kadar," diye cevap verdi. "Aslında bu hafta sonu bir toplantı için Rio'ya uçuyorum."

"Rio, gerçekten mi? Eğlenceli olabilir. Şimdi karnaval değil mi?"

Donovan ona, "Evet ama bu kaosla hiçbir ilgim olsun istemiyorum," diye güvence verdi. "Çok havalı bir şey geliştirdim ve potansiyel bir yatırımcıyla görüşüyorum."

"Güzel. Hayatta bilgisayarlarınızdan daha fazlası olduğunu unutmayın." Donovan kuru bir sesle, "Ben de öyle duydum," dedi.

"Önümüzdeki Cumartesi gecesi hepimiz toplanıyoruz. Adil bir uyarı: Eğer kaçmaya çalışırsan, gelip seni tekmeleyerek ve çılgılık atarak oradan çıkaracağız. Kışını sosyal olmaya zorla."

Donovan'ın bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu ve kolay yolu seçmeye karar verdi. "Tamam, tamam. Orada olacağım. Tatmin oldun mu?"

Jericho ona, "Bizi üzersen gelip kapını kırarız," diye güvence verdi.

"Biliyorum."

"Tamam, güzel. Rio'da iyi eğlenceler. Şehrin vahşi olduğunu duydum."

"Toplantım ve hazırlıklarım dışında hiçbir şey için zamanım yok."

o."

"İkimiz de zaten hazırlıklı olduğunu ve sunumunu ezbere yapabildiğini biliyoruz."

geriye, ileriye ve yana doğru. Muhtemelen baş aşağı da."

Jericho haklıydı. Donovan ne söyleyeceğini tam olarak biliyordu ve olası her soruyu yanıtlamaya hazırды. Teknolojiyle iç içe yaşıyordu ve geliştirdiği bu drone onun bebeğiydi.

"Tek söylediğim açık fikirli olmanız ve belki bir saatliğine otelinizden ayrılmanız. Üstsüz bir plaja doğru yürüyüşe çıkın. Ya da sokakta seksi, gizemli bir kadınla dans edin. Herkes dışarıda parti yapıyor olacak."

Donovan gözlerini devirdi. "Mutlu bir evliliğin ve bir çocuğun olabilir ama hiç değişmiyorsun Trip."

"Çünkü ben havalı bir babayım." Donovan arka planda küçük bir kızın ağlamaya başladığını duydu. "Gitmeliyim! Delilah düştü. Dayan tatlım, baban geliyor!"

"Aww, tamam. Syd ve Bebek D'ye sevgiler. Gelecek Cumartesi görüşürüz." "Kesinlikle."

Donovan, Jericho'nun Rio'ya gitme ve oradayken Rio'yu görme tavsiyesinin yerinde olduğunu biliyordu ama kendisini de çok iyi tanıyordu. Karnaval sırasında sokakta bir yabancıyla dans etme olasılığının yok denecek kadar az olduğunu bildiğinden, arama kesilirken başını salladı ve kıkırdadı. Aslında sıfırdı. Birincisi dans etmiyordu. İkincisi, toplantıya katılmak ve havaalanına gidip gelmek dışında odasından çıkmayı planlamıyordu.

Her zaman bu kadar sıkıcı mıydı?

Belki geri döndüğünde bir flört profili oluşturacaktı. Şehirde yaşayan bir işkolikle tanışarak şansını deneyebilirdi. Birkaç haftada bir birlikte vakit geçirebilir ve arada mesajlaşabilirlerdi.

Evet, resmileşti, diye düşündü. Vücudumda romantik bir kemik bile yok.

Romantizmle ilgili düşünceleri aklının bir köşesine iten Donovan bir kahve içti ve drone'un özelliklerini tekrar gözden geçirdi. Uçuşta yanında taşımak üzere bir spor çantası hazırlamak için hâlâ zamanı vardı, özellikle de hafif seyahat etmeyi planladığı için. Çok fazla kıyafet getirmesine gerek yoktu çünkü sadece uzun bir hafta sonu için gidecekti ve bunun iki günü seyahatle geçecekti. En önemlisi, bagaj kontrolüne güvenmiyordu. En büyük kabusu yol boyunca bir yerlerde kaybolması olacaktı.

Normalde aktarmalı uçuşlardan kaçınırdı ama bu sefer başka seçeneği yoktu. Önce São Paulo'ya uçacak, oradan da Rio'ya aktarmalı bir uçuş yakalayacaktı. Tüm yolculuk yaklaşık on üç saat sürecekti ama uçmak onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti ve her zaman yapacak işleri vardı.

Ekiplerdeki kısa görevi sırasında ve daha sonra istihbaratta çalıştığı dönemde dünyanın her yerine uçmuştu. Kulaklıklarını takar ve uçuşta çalışırken tekno müziğin ritmini dinlerdi. Seyahat etmek boş zaman geçirmek anlamına gelmiyordu ve koltuğunda sıkışıp kalmışken zamanını mümkün olan en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyordu. Bununla birlikte, en iyi şekilde hazırlanmış planlar bile arada bir bozulabiliyordu. Ama o hızlı düşünen ve sorun çözen biriydi.

Şu anda potansiyel yatırımcısını etkileme ve tasarımını inşa etmeye başlama yolunda ilerliyordu.

Ve hiçbir şey onu bu yoldan saptıramayacaktı. Ayrıca, bu sadece uzun bir hafta sonu gezisiydi - sadece birkaç gün içinde ne olabilirdi ki?

İkinci Bölüm

İş haftası nihayet sona ermişti ve Kate Halloran sırt çantasını kaptığı gibi sinirlerinin gerildiğini hissetti. Çoğu insan şehirden ayrılıp tatile çıkacağı için heyecanlanırdı, o da öyleydi ama bu yolculuk uzun sürecek ve onu evinden çok uzağa götürecek. Ve bu onu endişelendiriyordu.

Yapılacaklar listesi gezisi, Kate, diye hatırlattı kendine. Güney Amerika'da harika zaman geçireceksin.

Tek başına olsa bile.

Bu düşüncüyü aklından çıkardı. Yarın sabah São Paulo üzerinden Rio de Janeiro'ya giden bir uçağa binecekti. Kate, *Cidade Maravilhosa*'ya, yani Muhteşem Şehir'e yapacağı seyahatin tamamını planlamıştı ve her şeyin sorunsuz geçeceğini umuyordu. Özünde bir planlamacıydı ve DNA'sında spontane bir gen yoktu. Her zaman pragmatik olan iş arkadaşları ona Temkinli Kate derdi çünkü harekete geçmeden önce her şeyi enine boyuna düşünür ve asla risk almazdı.

Ancak bu hafta sonu *Karnaval*'ın ortasında Rio'ya tek başına uçmak onun için çok önemliydi. Brezilya takvimindeki en büyük etkinliğe katılmak gibi bir arzusu yoktu ama geçit törenlerinden ve sokak partilerinden bazılarını izleyebilirdi. Muhtemelen. Otel odasının penceresinin güvenliğinden.

Ofisinin kapısını kapattıktan sonra Kate, iş arkadaşı Samantha'nın yontma bir masanın arkasında oturduğu yan ofise göz attı. Kate, Great Smoky Mountains Ulusal Parkı'nda park korucusu olarak yaptığı işi çok seviyordu. Dışarıda olmak onu mutlu ediyordu ve bir korucu olarak gününün büyük bir bölümünü dünyanın en güzel ve pitoresk yerlerinden birinde, açık havada geçiriyordu. Hiçbir günü birbirinin aynı değildi ve muhtemelen hayatının planlayamadığı tek yönü de buydu. Bir gün park alanında devriye geziyor, konuklara güvenlik kuralları ve düzenlemeleri hakkında bilgi veriyor, soruları yanıtlıyor ve turlar düzenliyor, bir sonraki gün ise arama ve kurtarma görevlerine yardım ediyor olabilirdi. Düzenli zihnini mutlu etmeye yetecek kadar istikrar vardı.

"Ben çıkıyorum," dedi Kate.

Samantha başını kaldırdı ve sırtıttı. "İyi eğlenceler! Karnaval sırasında Rio'da olacağın için seni çok kıskanıyorum."

"Bunu çok fazla görmeyeceğim."

"Evet, biliyorum. Başka bir parkta yürüyüş yapacaksın," dedi Samantha onaylamayan bir sesle.

"Doğa yürüyüşlerini seviyorum," diye ısrar etti Kate.

Samantha ayağa kalktı, masasının etrafında döndü ve bir kalçasını kenara dayadı. "Evet, evet. Ama yaşayabileceğin onca eğlenceyi bir düşünsene. Beş günlük partiler gibi, Kate."

Kate elini sallayarak, "Bütün o kaosla ilgilenmiyorum," dedi. "Ayrıca, oraya Tijuca'yı keşfetmeye gidiyorum. Sonra da planlanmış bir Amazon turum var ve-"

Samantha gözlerini devirerek, "Çoğu insan Rio'ya yılın bu zamanı Karnaval için gider," diye araya girdi. "En azından bir göz atacağına söz ver. Belki bir geçit töreni izlersin?"

Ama Kate ona sadece kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Seninle ne yapacağım ben, Tedbirli Kate?"

Kate lakabın kendisini rahatsız etmesine ya da hoşlandığı şey için özür dilemesine izin vermemek için elinden geleni yaptı. "Ben bir taşra kızıyım. Kalabalık bir şehir yerine açık hava bana her zaman yeter."

"Büyükanneimin dediği gibi, herkes kendi başına." Samantha ona sarıldı. "İyi eğlenceler ve dikkatli olun."

"Yapacağım." Kate gitmek için döndü. "Oh, ve Kate?"

Omzunun üzerinden baktı ve kara bir kaşını kaldırdı.

"Eğer yakışıklı bir yabancı ortaya çıkar ve seni hayatının macerasına sürüklerse, her zaman birkaç gün daha izin alabilirsin. Kaleyi ben korurum." Samantha ona göz kırptı ve Kate homurdandı.

"Evet, tamam, teşekkürler. Bunu aklımda tutacağımdan emin olabilirsiniz."

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Birincisi, Kate destansı maceralara atılmazdı ve ikincisi, kaçınılmaz olarak kalbini kıracak çekici erkeklerden uzak durmaya yemin etmişti. Parktaki işine odaklanmak onu meşgul ediyordu. Kendini tatmin olmuş hissetmesi için bir erkeğe ihtiyacı yoktu.

Ofislerinin bulunduğu kütük kulübeden çıkarken, son zamanlarda hissettiği hoşnutsuzluk alevlendi. Çirkin **b a ş ı n ı** kaldırmasının nedenini ya da neden başladığını tam olarak kestiremiyordu. Tamam, belki de eğer

Tamamen dürüst olmak gerekirse, onun bir parçası, çok derinlerde bir yerde, kendi aşk hikâyesinin özlemini çekiyordu. Onu eskisi gibi incitmeyecek bir sevgili. Ancak, bir adım atması gerekip gerekmediğini merak ettiği anda, Temkinli Kate devreye girdi ve her türlü flört düşüncesini kapattı.

Eylül ayında otuz üç yaşına girecekti ve yaşlandıkça zaman daha hızlı akıp gidiyordu. Kırk, elli, altmış yaşına geldiğinde bekâr ve yalnız olmak ona iyi gelecek miydi? Doğrusu bu düşünce onu korkutuyordu.

Kate mantıklı biriydi ve uzun zamandır erkeklerden çok doğaya bakmayı tercih ediyordu. Ancak, beş yıl önce eski sevgilisi tarafından yakıldığından beri flört etmeye adil bir şans vermediğini biliyordu. Bir iş arkadaşıyla çıkma kâbusu kalbinde ve zihninde derin bir yara bırakmıştı.

Brett ona gerçekten ilgi gösteren ilk erkek olmuştu. İlgi alanları aynıydı: kampçılık, country müzik, kahveye karşı ortak bir nefret, hayatta kalmaya yönelik reality şovlar ve en şaşırtıcı olanı da Brett'in de kendisi gibi bir vegan olmasıydı. Ama bundan daha fazlası da vardı. Başlangıçta, ona görüldüğünü hissettirmişti. Daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı bir şey.

Kate hiçbir zaman popüler, dışa dönük bir amigo kız olmamıştı, daha ziyade kendi başına dolaşmayı ve dışarıyı keşfetmeyi seven utangaç bir erkek fatmaydı. Uzun, kestane rengi ve kıvılcımlı saçlarını sürekli at kuyruğu şeklinde arkaya toplar ve her seferinde elbise yerine pantolon giymeyi tercih ederdi. Çocukluğu aşınmış dizler, çürükler ve kesiklerden ibaretti. Çiller makyaj malzemesi olarak kullanılırdı ve yürüyüş botlarını topuklu ayakkabılara tercih ederdi.

Jeep'ine binen Kate dikiz aynasına baktı ve doğuştan güzel olmasına rağmen tek gördüğü Sade Jane'di. Bazen kendini yeterince kadınsı hissetmiyordu, bu da istenmeyen biri olduğuna inanmasına neden oluyordu. Brett onu son moda kıyafetler giyen ve muhtemelen tüm MAC reyonunun sahibi olan heykel gibi bir sarışın için terk ettikten sonra, kendini özellikle rüküş ve biraz da çirkin hissetmişti.

Özellikle kötü bir anında, kanepesine oturmuş, bir şişe şarap içmiş ve koyu renk saçlarını neredeyse platine boyamıştı. Ama sonra babasını düşündü ve onun söylediği bir şey aklına geldi.

"Katie, hiç kimse herkesin çay fincanı olamaz. Sadece kendin olabilirsin. Ve eğer birisi senin bu muhteşem kişiliğini beğenmiyorsa, canı cehenneme."

Tanrım, onu özlemişti. Her gün. Onu trajik bir kazada kaybettiğinde on altı yaşındaydı ve annesi ondan çok önce çekip gitmişti. Dünyada yapayalnız olmak berbat bir şeydi ve kendini giderek daha fazla açık havaya ve doğal dünyaya yönelirken buluyordu. Kate tarif edilemez bir

doğayla çevrili olduğunda rahatlardı. Sanki babası hâlâ oradaymış ve ruhani bir düzeyde onunla birlikteymiş gibi. Bunu tam olarak nasıl açıklayacağından emin değildi ama ruhunun derinliklerinde hissediyordu.

Bazı insanlar bunun klişe olduğunu düşünebilirdi ama onun umurunda değildi. Bu ona neşe ve huzur veriyordu. Tıpkı Rio'ya yapacağı bu yolculuk gibi. Oraya yalnız gidecek olsa da babasının yanında olacağını biliyordu.

Ve belki de şanslıysa, kendi başına bir macera bile yaşayabilirdi. En azından içten içe öyle umuyordu.

Üçüncü Bölüm

Donovan uçuşu için check-in yaptırdı ve beklendiği gibi, çantasını karıştıran ve taşıdığı küçük drone maketlerinden birkaçını sorgulayan güvenlik tarafından kenara çekildi. Ne olduklarını kısaca açıkladıktan sonra - yani bir nevi - ve ellerinden örnek aldıktan sonra, görevli daralmış gözlerle geçmesine izin verdi.

Alışkanlıkları ve deneyimleri onu gereğinden çok daha erken bir saatte havaalanında bulmasını sağlamıştı ama bu ona uçuşu için kapıdaki hareketliliğe göz atmak için zaman kazandırmıştı. Yoğun olacağını biliyordu ve uluslararası seyahatler her zaman iç hat uçuşlarından farklı bir kaos yaratırdı. Köşede, her zaman masaya ve biniş kapısına mümkün olduğunca yakın toplanan kalabalıktan en uzakta bir koltuk buldu ve dizüstü bilgisayarına yerleşti. Delicesine titiz Uçağının kalkış için çağrılmasını beklerken -OCD'ye varacak kadar- özellikleri ve buluşma noktalarını bir kez daha gözden geçirdi.

São Paulo'ya uçuş tüm gün sürmesine rağmen, işine kendini tamamen kaptırdığı için bunun farkına bile varmadı. Yere inip uçaktan indikten sonra tuvaleti kullanmak, bir kahve içmek ve aktarma uçuşu için kapıyı bulmak için yeterli zamanı vardı. Bu da iyi bir şeydi. Havaalanı Karnaval için Rio'ya uçan herkesle tıklım tıklım doluydu.

Neredeyse otuz dakika sonra Donovan yerden tavana kadar camlı pencerenin yanındaki koltuğa oturdu ve Rio'ya giden çok daha küçük uçağa baktı. Neyse ki yolculuk sadece bir saatten biraz fazlaydı ve neredeyse kalkar kalkmaz ineceklerdi. *Kısa ve tatlı*, diye düşündü ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Bir ara karşısına biri oturdu. Kadınsı varlığı fark etse de, onun dışında pek dikkat etmedi. Sonunda gözlerini ekrandan ayırıp karşısındaki kadına baktığında donup kaldı. Pahalı havaalanı kahvesini dudaklarına götürmek üzereyken, kendini kadının çekim alanına kapılmış bir meteor gibi hissetti. Şimdi yere doğru düşüyor, gizlenemeyen bir ilgiyle yanıp tutuşuyordu.

Lanet olsun. Kendini tekrar hareket etmeye zorlayarak kafeini yuttu ve bakışlarının kitap okuyan kadının üzerinde yavaşça dolaşmasına izin verdi.

Eğer bir tipi olsaydı, bu kız olurdu. Atkuyruğu şeklinde geriye doğru taranmış, koyu kahverengi ve yakut tonlarındaki muhteşem saçlarını, burnuna ve yanaklarına serpiştirilmiş sevimli çillerini ve boynunun kışkırtıcı derecede ince sütununu inceledi. Beyaz düğmeli gömleği, kot pantolonu ve botlarıyla aynı anda hem rahat hem de seksi görünüyordu.

Bacakları ince ve çaprazdı ve aniden başını kaldırdığında ne kadar zamandır ona baktığından emin değildi. Altın rengi benekli yeşil gözleri onunkilerle buluştu ve gözlerini kaçıramadı. Büyüleyiciydiler. Onunla ilgili her şey ona en sevdiği mevsim olan sonbaharı düşündürüyordu. Ona berrak bir sonbahar gecesini hatırlatan saçları ve yaprakların rengindeki gözleriyle, aynı anda hem etkilenmiş, hem meraklanmış, hem de meraklanmıştı.

Adam başını çevirmeyince, kız hemen çevirdi. Yanaklarında yumuşak pembe bir renk vardı ve adam onun utangaç olduğu izlenimine kapıldı. Çekingen ve içe dönük bir kadından hoşlanıyordu. Tıpkı kendisi gibi. Olivia onun tam zıttıydı - yüksek sesli, dışa dönük ve cesur - ve bunun sonu iyi bitmemişti.

Donovan dışarıda onun iş takıntısına katlanacak bir kadın olup olmadığını bilmiyordu ama kendisine denk ve birlikte hayatın içinde yavaşça gezinmekten rahatsız olmayacak birini bulursa mutlu olacaktı. Büyük bir macera yaşamak ya da Jericho ve ekibinin geri kalanı gibi çılgın ölüm kalım durumlarına sürüklenmek istemiyordu. Kötü adamlardan kaçmak ve silah sıkmakla ilgilenmiyordu. Bu yüzden sahada olmak onun için uygun değildi. Bilgisayar ekranına bakmayı, çok fazla kahve tüketmeyi ve kasları yerine beyin gücünü kullanmayı tercih ediyordu.

Ve şu anda tamamen drone prototipi için finansal destek almaya odaklanmış durumdaydı.

Belki biraz da karşısında oturan kadına.

Kate alt dudağını çiğnedi ve kendisine bakan inanılmaz derecede çekici adamı fark etmemişi gibi yaptı. Sertçe yutkunurken önündeki sayfadaki kelimeler bulanıklaştı ve konsantre olamadı. Ciltsiz kitabına gizlice bir göz atıp yukarı baktı ve yoğun, karamel renkli gözlerin onu izlediğini gördü. Aslında ağzına odaklanmıştı.

Oh, Tanrım. Yüzünde bir şey mi vardı? Bir elini kaldırıp ağzının kenarını dikkatlice sildi, ama herhangi bir şey hissetmedi.

daha önce yediği vegan kekin kırıntıları. Peki, neydi bu? Hızlıca aşağıya baktığında gömleğinin tüm düğmelerinin sıkıca iliklenmiş olduğunu ve pastel pembe saten ve dantel sütyeninin görünmesini sağlayacak bir açıklık olmadığını fark etti. Kate pratik biri olabilirdi ama eski sevgilisinin tepkisinden sonra beyaz pamuklu sütyen ve külot giymeyi bırakmıştı. İlk kez bu kadar yakınlaştırmışlardı ve Brett onun düz, beyaz spor sütyenini ilk kez gördüğünde gülmüştü.

"Neden şaşırmadım?" diye sormuştu.

Kate aşağılanmış bir halde gömleğini geri çekmişti. Adam havayı bozmuş ve Kate'in özgüveninin düşmesine neden olmuştu. Ondan sonra, bir iç çamaşırı mağazasında alışveriş çılgınlığına başlamıştı. Süslü iç çamaşırları satın almak kısa sürede bir saplantıya dönüşmüş ve giydiği tek şey haline gelmişti. Sade gömleğinin ve kot pantolonunun altında süslü bir La Perla petal pembesi sütyen ve külot takımı vardı.

Kimseye görünmediği için biraz rahatlayan Kate, yakışıklı yabancıнын ilgisini hayal ettiğini söyleyerek derin bir nefes aldı ve çayından bir yudum aldı. Öyle değil miydi? Yandan bir bakış ona etrafın temiz olduğunu ve adamın burnunun yine dizüstü bilgisayarına gömüldüğünü söyledi. *Vay be.*

Kate dudaklarını birbirine bastırarak onu daha yakından incelemek için bir an durdu. Çünkü, kabul edelim ki, bir erkek dikkatini böyle çekmeyi uzun zaman olmuştu. Ya da onu bu kadar açıkça süzmeyeli. Bu ona kendini iyi hissettirdi ve biraz daha dik oturdu.

Oturuyor olmasına rağmen bileğinden çaprazlama uzattığı uzun bacakları boyu hakkında biraz bilgi veriyordu. Evet, boyu 1.80'den fazlaydı ve kız, onun ekstra büyük botlarını fark etmekten kendini alamadı. Bacak bacak üstüne atarak adamın kahverengi gözlerini bir çift gözlüğün arkasından konsantrasyonla kışmasını izledi ve siyah saçlarından bir tutam toplandığı yerden kurtulup öne doğru düşerek keskin bir elmacık kemiğine değdi. Çene çizgisinde çok hafif bir kirli sakal uzuyordu ve karnının alt kısmı kasıldı.

Ona çekici gelen çarpıcı bir görünüşü vardı ve ona birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu tam olarak çıkaramıyordu. Ama kesinlikle bir filmde oynaması gereken birine benziyordu. Belki de silahlarla ateş eden ve kötü adamları kovalayan bir aksiyon filminde. Bu komikti çünkü yaydığı gücün yanı sıra aşırı zeki bir hava da yayıyordu. Belki de Güney Amerika'da gizli bir görevde olan bir CIA ajanıydı.

Ya da belki de çok fazla romantik gerilim romanı okuyordu.

Kate bağıını iki yana sallayarak tekrar okumakta olduğu kitaba baktı. Ama birkaç dakika sonra tekrar kitaba dalamadı. Karşısında oturan göz alıcı kişi, kitabındaki hayali kahramandan çok daha ilgi çekiciydi.

Tanrım, bir erkekle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Brett, kendine olan güvenini kırarak ve mümkün olan her şekilde kendini değersiz hissetmesine neden olarak onun bu yanını tek başına mahvetmişti. Her zaman onu küçümseyerek konuşmuş ve giydiği kıyafetlerden yapmadığı makyaja kadar hiçbir şeyi onaylamamıştı. Yatak odasındaki kimya eksikliğini düşünmek bile istemiyordu.

Ugh. Ama tabii ki, şimdi hepsi geri geldi. Destansı bir hayal kırıklığından bahsediyorum. Her ne sebeple olursa olsun, konu sekse geldiğinde aynı sayfada buluşamıyorlardı. O yavaş istediğinde, adam hızlı istiyordu. Adam romantikleştiği anda, kadın sadece hızlı bir sevişme istiyordu. En sinir bozucu kısmı ise her zaman önce onun boşalması ve eğer o boşalmazsa, bir dahaki sefere iyi şanslar demesiydi. Kadının nelerden hoşlandığını ya da onu nasıl memnun edeceğini öğrenmek için hiç çaba harcamamıştı. Brett bencil bir aşıktı, bu yüzden onunla yatmak istememesi sürpriz olmadı. Bu da Brett'in ona buz kraliçesi demesiyle ve kaçınılmaz ayrılıklarıyla sonuçlandı.

Belki de bütün erkekler böyle değildir, diye düşündü uzun boylu, esmer ve esrarengiz adama bir kez daha bakarak. Karşısındaki yabancı ona zaman ayırıp vücudunu ve ona şarkı söyleten şeyleri tanımaya çalışacak mıydı? Yoksa sadece kendi ihtiyaçlarını önemseyen başka bir Brett mi olacaktı?

Hayallere dalıp gittiği için kürsüden yapılan anonsu neredeyse kaçırıyordu. Uçağa binış işlemi başlamak üzereydi ve kitabının sayfaları arasına sıkışmış biletine göz attı. Geldiğinden daha küçük bir uçaktı ve karşısındaki çekici adamın yanında oturma fikri nabzını hızlandırdı.

Kafasında türlü türlü tanışma senaryoları dönmeye başlarken, Bay CIA dizüstü bilgisayarını kapatıp vücuduna doladığı çantasına tıktırdı ve ayağa kalktı. Sonra da adamın spor çantasını kaptığı gibi arkasına bile bakmadan uzaklaşmasını yüreği burkularak izledi.

Ve bu iş burada biter.

Hayatımın hikayesi.

Spor çantasını güvenli bir şekilde üzerine yerleştiren Donovan, üçüncü sıradaki koltuğuna yerleşti ve güzel esmerden neden bu kadar hızlı kaçtığını merak etti.

Çünkü D, kadınlar dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramaz. Ve sen şu anda bunu göze alamazsın.

Yine de diğer yolcuların uçağa binişini dikkatle izledi ve onun da kendi uçağında olup olmadığını ve Rio'ya gidip gitmediğini merak etti. Neden dizüstü bilgisayarına gömülmediği konusunda fazla düşünmek istemiyor, bunun yerine yakut kestane saçlı ve gözleri sonbaharın ilk günüyle aynı tonda olan birini bir kez daha görmeyi umuyordu. Ama kadın ortaya çıksa bile, onun yanında oturma ihtimali sıfıra yakındı. Uçağa adım atan insanların geçit töreni sonsuz görünüyordu ve yine tıklım tıklım bir uçuş olacaktı.

Donovan kendine sadece insanları izlediğini, özel olarak kimseyle ilgilenmediğini söyledi. Ancak, hasat kraliçesi köşeyi döner dönmez, bakışları bir füze gibi ona kilitlendi. Kız ona doğru baktı ve gözleri buluştuğunda Donovan bir sıcaklık sarsıntısı hissetti. Bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bir süre sonra kadın bakışlarını kaçırdı ve koridorun karşısındaki boş koltuğa oturdu.

*Aptal, diye kendini azarladı. En azından gülümsemeliydi ya da-
Yoksa ne, ahmak? Ona el sallayıp merhaba mı diyeyim?*

Hayır, bu tuhaf olurdu ve muhtemelen onu çaresiz biri olarak görürdü. Donovan iç çekerek koltuğuna daha da gömüldü. Flört etme yeteneğinin üzücü bir durumda olduğunu biliyordu. Bir kadına gerçekten yaklaşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve pratik eksikliği onu beceriksiz bir aptal gibi hissettiriyordu.

Biriyle yatması gerekiyordu ama önce internetten çıkmaya başlaması gerektiği çok açıktı. İşin kolayına kaçmalı ve birkaç potansiyel adaya mesaj atmalıydı. Vahşi doğada çekici bir kadına yaklaşımdan daha az garip ve stresli bir şey.

Uçağın kalkması uzun sürmedi ve Donovan kendini işine kaptırmaya çalıştı. Ama ilk kez bunu yapamıyordu. Bakışları sürekli yan gözle çekici kadını süzüyordu. Kadın yine kitabını açmıştı ama sayfaları çevirmiyordu, bu da onun da dikkatinin dağıldığını düşünmesine neden oldu. *Onun tarafından mı?* Sol avucunu sayfanın üzerine koyduğunda, yüzük parmağının çıplak olduğunu fark etti. Önemli olmaması gerektiği halde, evli olmadığı gerçeğine gülümsedi.

Kahretsin. Belki de onunla konuşmalıydı.

Hayır. Uçak iner inmez ikisi de kendi yollarına gideceklerdi. *Bu arada, manzaranın tadını çıkar,* dedi kendi kendine. Bir ilişkiye bulaşmak için ne zamanı ne de isteği vardı ve kız Brezilya'da bile yaşıyor olabilirdi. Gerçi bu da işe yarayabilirdi, diye düşündü. Uzun mesafe sadece ara sıra görüşmek anlamına geliyordu ve muhtemelen bunu yaşam tarzına uydurabilirdi. Buralı biriyle çıkmak Olivia gibi bir yapışkana yol açabilirdi ve onu korkutan da buydu.

Ne yapacağını düşünürken dikkatini tekrar bilgisayar ekranına verdi ve bir pencereyi kapatmaya çalıştı. Ama hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çatarak klavyesindeki bazı komutlara bastı ama artık kontrolü elinde değildi.

Ve başka birinin daha olduğunu fark etmesi bir an sürdü.

Ne oluyor be? Birisi dosyalarına giriyordu. Bir şekilde güvenlik duvarını aşmayı başarmışlardı ve uzaktan davetsiz bir misafir drone özelliklerine erişmeye çalışırken midesi korkuyla doldu.

"Hayır," diye homurdandı kısık bir sesle, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu. Bir şerefsizin çalışmasını çalmasına asla izin veremezdi. Donovan bildiği tüm numaraları kullanarak flash belleği çıkardı ve şimdi en önemli belgelerini karıştıran şerefsizle mücadele etti.

Ancak karşı taraftaki her kimse, yetenekli bir düşman olduğunu kanıtladı. Dakikalar içinde drone'un özel dosyasına girmeyi başarmışlar ve onu indirmeye başlamışlardı. Kendini hasta hisseden Donovan, bir yıllık çalışmasının gözlerinin önünde çalınmasına izin vermeyi reddetti. Başlangıçta afallayan Donovan'ı öfke sardı ve içinden vurdu.

Donovan her şeyi kapatmayı denedi, birisinin güvenlik duvarını ve birinci sınıf güvenlik yazılımını nasıl aşabildiğini anlayamadı. Kontrolü yeniden kazanmaya kararlı bir şekilde, gizemli düşmanı ile düello yapmaya devam etti ta ki BAM! Ekran karardı. Hepsini mi yoksa sadece bir kısmını mı ele geçirmişlerdi? Hiçbir fikri yoktu.

"Siktir!"

Birkaç yolcunun nefesi kesildi ve koridorun karşısındaki sonbahar festivali prensesi de dahil olmak üzere birçok kafa onun patlamasıyla ona doğru döndü. Prenses geniş ela gözleriyle ona baktı. Sinirli bir iniltiyi bastıran Donovan, nefesinin altında hızlıca bir özür mırıldandı.

Bu korkunçtu. Olabilecek en kötü şeydi.

Bu düşünce aklına geldiği anda, bir gümbürtü kabini sarstı ve uçak yalpaladı. Havayı garip bir gıcırdama sesi doldurdu ve parmakları kol dayanağına dolandı. Bu sesin kulağa hiç de hoş gelmediği kesindi. Yolculara her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeden önce uçuş görevlilerinden birkaçının endişeli bakışlarını da kaçırmadı.

Ama her şey yolunda değildi. Yakın bile değildi.

Dördüncü Bölüm

"Kemerlerinizi bağlayın" işareti hemen yandı ve Kate pencereden dışarı baktı. Bir dakika boyunca zıpladılar, sonra kabin aniden sarsıldı ve Kate'in midesi bulandı.

Bir çığlık atarak koltuğa tutundu, kalbi boğazına düğümlendi. Hızla irtifa kaybediyorlardı.

Oh, Tanrım. Aşağıdaki ormana çarpacaklardı! Panik onu doldurdu. Ölmek istemiyordu. Hâlâ yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Karanlık havada tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde ilerlerken ve doğruca orman örtüsüne yönelirken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Kate gözlerini sıkarak öne doğru eğildi, kendini destekledi ve dua etmeye başladı. Uçak bir jumbo jet değildi ve daha küçük bir uçakta seyahat ediyor olmalarının daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordu. Kaza kazadır, değil mi? Ve uçak maksimum kapasitedeydi, Karnaval'a giden yolcularla doluydu. Uçak düşmeden önceki son saniyelerde, koridorun karşısındaki çekici adamı ve bir merhaba bile demediği için nasıl pişman olduğunu düşündü.

Parçalanan metalin sesi havayı doldurdu ve bir şey kafasına sertçe çarptı. Sonra her şey karardı.

Kate ne kadar zamandır baygın olduğunu bilmiyordu ama gözlerini tekrar açtığında hâlâ koltuğunda bağlı olduğunu gördü. Bir iniltiyle hafifçe şakağına dokundu ve sıcak, ıslak bir yapışkanlık hissetti. *Kan.* Bir baş dönmesi dalgasıyla savaşıyor kemerini çözmeye çalıştı ve ardından sessiz bir teşekkür gönderdi.

Yaşıyordu. Bir şekilde lanet olası bir uçak kazasından kurtulmuştu. Ayağa kalkan Kate etrafına ilk kez baktı. Ya da en azından bakmaya çalıştı.

Kabindeki acil durum ışıkları dışında, korkunç bir karanlık vardı. Yolcuların iniltilerini ve konuşmalarını duyabiliyordu, bir yandan da çapraz çantasını ortasından tutmaya çalışıyordu. Acil çıkışı ararken, Kate havadaki keskin duman kokusunu duymazdan gelmeye çalıştı.

Karanlıkta bir el dirseğini kavradı ve kulağına derinden gelen bir ses "Bu taraftan" dedi.

Biri ona çıkıŖa kadar rehberlik ediyordu ve Kate güvenli bir kaçıkıa doğru ilerlerken bağ üstü kutularından düğen bagajların üzerinden dikkatle geçti. Kapıya vardıklarında Kate daha önce konuşmaya çekindiği yakışıklı adamı tanıdı. Adam kapıyı açarken, jet yakıtı kokusunu içine çektiğinde çıldırmamaya çalıştı.

"Yakıt kokusu alıyorum," dedi acımasızca.

"Evet, ben de. Bekle, bir saniye içinde buradan çıkacağız."

Daha yeni yere çakılmış biri için ĖaĖırtıcı derecede sakin ve kararlıydı. Kate'in bunun birazını kendisine de bulaştırması gerekiyordu çünkü sinirleri cehenneme dönmüştü. Kapı nihayet açılıp da içeri temiz hava girdiğinde, dizleri rahatlamaktan neredeyse bükülecekti.

"Hadi," dedi yabancı, ona yardım etmek için dönerek. Aşağı atladılar ve süngerimsi zemine indiler. "İyi misin?"

"Bir uçak kazasından yeni kurtulduk. Daha kötü olabilirdim." "Orası kesin."

Diğer yolcular arkalarından uçaktan inerken Kate karanlık ormanda etrafına bakındı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sanırım yardım bekleyeceğiz."

"Ne oldu böyle? Bir dakika önce iyiydik ve sonra..." Omurgasından aşağı bir ürperti geçerken sesi kesildi. Hâlâ şoktaydı.

"Bir çeşit mekanik arıza."

Sanki uçak düğmeden önceki son anlarda neler olduğunu düğünüyormuğ gibi bir an sessiz kaldı ve Kate bu fırsatı değerlendirerek onu daha yakından inceledi. Siyah, çene hizasındaki saçları dökülmüş ve granitten oyulmuş gibi görünen elmacık kemiklerini fırçalamıştı. Geniş omuzları görüş alanını dolduruyordu ve tişörtü kaslı göğsüne yapışmıştı. Kate onu hiç tanıımıyordu ama yaydığı soğukkanlı ve işinin ehli havayı hissetmişti. Ve şu anda buna ihtiyacı vardı. Çaresizce.

"Burada kal. Aslında, neden şurada beklemiyorsun?" diye önerdi ve enkazdan uzağı işaret etti.

Kate onun kolunu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Yardıma ihtiyacı olan var mı diye bakmak için. Hemen döneceğim." Adam kadının sesindeki paniği duymuş olmalı ki karamel gözleri yumuşadı. "Adın ne senin?"

"Kate," diye fısıldadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Kate. Ben Donovan."

Kate çapraz askısını kavrayarak başıyla küçük bir selam verdi.

"Şu kayanın üzerine otur, tamam mı? Uzun sürmez."

Kate yosun kaplı kaya parçasına doğru ilerledi, oturdu ve ne kadar çok titrediğini fark etti. Neden titremesin ki? Neredeyse ölüyordu. Ve hayatında biraz macera istediğini iddia eden biri için, kendini hızla fikrini değiştirirken buldu. Şu anda her şeyden çok, oda servisinden aldığı bir tepsi yemekle otel odasında güvenle saklanmayı istiyordu. Ya da daha iyisi, Tennessee'deki evine dönmeyi.

Donovan'ın tekrar uçağa binişini izlerken, onun bir yardımcı olduğunu fark etti - ortalık karıştığında etrafındakilerle ilgilenen korkusuz kahramanlardan biri. Bu, sahip olunması gereken etkileyici ve takdire şayan bir özellikti. İyi bir kalbi olduğu anlamına geliyordu. Pek az insanda vardır. Bu küçük farkındalıkla kollarını kendi etrafında sardı.

Gece havası serindi ve Kate kendini toparladıktan sonra kayanın üzerinden kalktı ve etrafındaki yolcuları kontrol etmeye başladı. Mucizevi bir şekilde, çeşitli kesikler ve çürükler dışında herkes iyi görünüyordu. Küçük yolcu uçağında her sırada dört koltuk olmak üzere yaklaşık yirmi sıra vardı, bu yüzden Kate uçuş görevlileri hariç etrafta dolaşan belki altmış kişi olduğunu tahmin ediyordu. Hepsinin zarar görmemiş olması gerçekten bir mucizeydi.

Donovan birkaç dakika sonra ortaya çıktı ve onun kesinlikle bir eylem adamı olduğu teorisini doğruladı. Pilotla derin bir sohbete dalmış, büyük olasılıkla bir kurtarma planı hazırlıyordu. Bu sırada etrafındaki insanlar İngilizce ve Portekizce karışımı bir dille konuşuyor, orada bekleyip beklememeleri gerektiğini ya da en yakın kasaba veya şehre yürümeyi deneyip denemeyeceklerini merak ediyorlardı.

Gecenin bir yarısı tropik ormanda yürümek akıllıca bir fikir değildi. Dışarıda çok fazla ölümcül yaratık vardı ve günün ilk ışıklarına kadar beklemek daha iyi olacaktı. Tam bunu Donovan'a söylemeyi planlıyordu ki, havaya bir silah sesi yayıldı.

Tanrım, şimdi ne olacak?

Yolcuların uçaktan çıkmasına yardım ettikten sonra Donovan olanlarla ilgili sorular sormak için kaptanı aradı. Her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Ve sonra aletleri çılgınca bozulmuş ve tüm kontrolü kaybetmişlerdi. "Sanki bir dış güç kontrolü ele geçirmiş ve uçağı düşürmeye çalışıyordu," dedi. "Hiç mantıklı değil."

Aslında her şeyin ürkütücü bir şekilde tanıdık gelmesi Donovan'a çok mantıklı gelmişti. Kısa bir süre önce, Aidan, Cassian ve karısı Hailey onu

uzaktan uçurulan uçak. D  mek üzere olan uçak, Donovan sisteme girip kontrolü ele almasaydı d  secekti. Çok sarsıntılı bir ini  yapmasına rağmen uçağı getirmeyi ba armı  ve bu süreçte arkadaşlarının hayatını kurtarmı tı. Doğru bilgi ve yazılımla, bir bilgisayar korsanı bir uçağın kontrolünü sadece bir drone gibi ele geçirebilirdi.

 inden küfreden Donovan, postacı çantasını vücuduna iyice yakla tırdı. Birinin bilgisayarını hackleyip Spectre için drone özelliklerini  almaya çalışması ve ardından uçağın d  mesi tesadüf olamazdı.

Ama Spectre'yi kim biliyordu ki? Kendisi ve potansiyel yatırımcısı dışında?

Donovan bir elini flaş belleğinin bulunduğu çantanın üzerine koydu ve Kate'i en son g rd  u yere baktı. Kate hâlâ yolcuları kontrol ediyor, kesikleri temizliyor ve insanları d  en uçaktan uzakla tırıyordu. Çok travmatik bir durumdan geçtiği d   n ld  nde, son derece iyi dayanıyordu. Onu tanımamasına rağmen, garip bir şekilde onunla gurur duyuyordu.

Pilotla biraz daha konuşmak ve bir oyun planı yapmak istiyordu ki, silah sesleri havayı doldurdu. Donovan bir anda eskiden olduğu SEAL'e dönüştü.   i uzun s rmemi  olsa da, eski alışkanlıklar zor ölüyordu.  ine i lemi  olan eğitim ve koruyuculuk duygusu onu ele geçirdi ve Donovan ileri atıldı. Kate'in kolunu tuttu ve insanlar  ı lık atıp saklanmak için ka ı ırken onu ye illiklerin içine doğru çekti.

"Yerde kal," diye tısladı, ba ını kaldırdı ve kaosun içinden görmeye çalıştı. Kim ateş ediyordu? Sanki cevap verir gibi, ellerinde saldırı tüfekleri olan birkaç silahlı adam belirdi. Yüzleri gözlerinin altına kadar kapalıydı ve siyah ti  rtler ve kamuflaj pantolonlar giymi lerdi.

Asiler mi? Merak etti. Yoksa daha kötü bir  eyler mi oluyordu?

Cevap ne olursa olsun, durum hızla kontrolden çıkıyordu ve Donovan oradan bir an önce çıkmaları gerektiğini biliyordu. "Hadi!"

Kate'i ayağa kaldırarak silah seslerinin ve ba ırılı ların kakofonisinden uzaklaştırdı.

"Ba ını aşağıda tut ve hareket et," diye onu teşvik etti. Çalıların arasında ilerlediler ve kız oldukça iyi ayak uydurdu. D  manla aralarına yeterince mesafe koyduktan sonra durdu ve kızın bir dakika dinlenmesine izin verdi.

"Kim bu adamlar?" diye nefes nefese sordu, iri gözlerle ona bakarak.

Donovan omuz silkti. "Bilmiyorum ama ilerlemeye devam etmeliyiz. Hazır mısın?"

Tereddüt etti. "Karanlıkta ormanda koşmak güvenli değil. Her türlü zehirli ve tehlikeli hayvan var."

"Burada kalıp saldırı tüfekli adamlarla yüzleşmeyi mi tercih edersin?" Kate başını salladı. "İyi bir noktaya değindin."

"Hadi gidelim."

Karanlık gecenin içinde hızla ilerlediler. Donovan, ayakları çalılarının arasında ilerlerken daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama onları bilinen tehlikeden olabildiğince çabuk uzaklaştırmaya odaklanmıştı. Bu yüzden, amaçladıklarından çok daha hızlı bir şekilde bir uçurumun üzerine geldiklerinde gerçekten sürpriz olmadı. Birdenbire altlarında toprak kalmadı ve uçurumun kenarından boşluğa doğru savruldular.

Beşinci Bölüm

Kate Çağkın bir çığlık atarak yerin ayaklarının altından kayıp gittiğini hissetti ve mavimsi gece göğüne doğru süzölmeye bağıladı. Hiçbir uyarı olmadan havalanmışlardı ve ne kadar yüksekte oldukları ya da ağıda yere ne kadar uzaklıkta oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Önce bir uçak kazası ve şimdi de bir kuş gibi uçuyordu. Kanatları olmayan bir kuş.

Bu uğursuz düşünce aklından geçtiği anda yerçekimi devreye girdi. Hâlâ ele tutuşan Kate ve Donovan uçsuz bucaksız dalların arasına düştüler. Kate boştaki eliyle yüzünü kapattı, Donovan'ı ölümüne kavrayışını bırakmadan yüzünü mümkün olduğunca korumaya çalıştı ama kaçınılmaz çizik ve morluklardan kaçınmanın bir yolu yoktu.

Yemyeşil bir gölgelikten daha geçip yirmi metre kadar alçaldılar ve büyük bir gürültüyle suya indiler. Kate isteksizce onun elini bırakarak kendini yüzeye doğru itti ve bir solukla sudan çıktı.

Kate yönünü bulmaya çalışarak suya bastı ve etrafına bakındı. Yılan balıklarından anakondalara kadar her türlü korkutucu görüntü kafasını doldururken bir an önce sudan çıkmak istiyordu.

Donovan yüzerek yanına geldi ve bir elini ıslak saçlarının arasından geçirerek uzun tutamları geriye itti ve yontulmuş yüzünden uzaklaştırdı. "İyi misin?" diye sordu, sesi endişe doluydu.

"Sanırım öyle. Ama kıyıya çıktığımızda daha iyi olacağım."

"Evet, hadi." Dönerek yüzmeye başladılar ve Kate bacağına büyük bir şey süründüğünde ciyaklamamak için elinden geleni yaptı. Kıyıya çıktıklarında içini bir rahatlama kapladı. Gözleri karanlığa alıştığında içinden bir ürperti geçti.

"Üşüdün mü?" Donovan sordu.

Kate döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kendine sarıldı. "Hayatta olduğum için mutluyum. Her ne kadar dünyanın en büyük yağmur ormanında, bilinen en tehlikeli türlerden bazılarıyla birlikte kaybolmuş olsak da."

"İyi tarafından bakmanın yolu."

Onun hâlâ vücuduna sıkıca asılı duran postacı çantasına uzanışını izledi. "Bu doğru. Yağmur ormanları hakkında çok araştırma yaptım ve

Burada sizi bir dakika içinde öldürebilecek çok sayıda hayvan var." *Oh, Tanrım. Sakin ol, Tedbirli Kate.* Sesi tam bir inek gibi çıkıyordu ve onu terk edecek kadar kızdırmadan önce dizginlemesi gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada şaşırmış olabilir miydi? Hayır, pek değil.

"O yüzden hiçbiriyle karşılaşmayacağımızdan emin olalım."

Adam dizüstü bilgisayarını kontrol ettikten sonra çantanın kapağını kapatıp sabitlerken kaşları birbirine çarptı. "Dizüstü bilgisayarınızın yok edildiğini varsayıyorum?"

"Biraz hırpalanmış ama çantam su geçirmez, o yüzden sorun yok. Sadece saldırıya uğradığım için iyi," diye homurdandı.

"Hacklendiğinizi nereden biliyorsunuz?"

"Uçakta oldu. Hemen önce..." Sözleri kesildi ve boğazını temizledi. "Aşağı inmeden hemen önce."

"Bu yüzden mi bu kadar yüksek sesle küfrettin?" Yüzü kızardı. "Evet."

"Seni pilotla konuşurken gördüm. Sana ne olduğunu anlattı mı?" Donovan'ın kahverengi gözleri onunkilerle buluştu ve yorum yapmamasına rağmen O karanlık derinliklerde iyi gizlenmiş cevapların döndüğünü gördü.

"Ne biliyorsun?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak.

"Endişelenmene gerek yok," dedi ve kaşlarını çattı, bu cevaptan hiç hoşlanmamıştı.

Kate karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmazdı. Zamanı geldiğinde bilinçli kararlar verebileceği hızlı cevapları severdi. Başını eğerek onu yakından inceledi. Adamın çekici ve ilk başta düşündüğünden daha da güçlü olduğuna hiç şüphe yoktu. Gözleri kaslı pazuları, sıkı göğüs kasları ve düz, çıkıntılı karın kasları üzerinde gezindi. Islak tişörtünün vücuduna yapışış şekli, görmeyi beklediğinden daha fazlasını ortaya çıkarmıştı. Ama bundan şikâyetçi değildi.

Elbette bu, muhtemelen ona da benzer bir dikiz şovu yaptığı anlamına geliyordu. Aşağı doğru hızlı bir bakış attı ve evet, beyaz düğmeli gömleği neredeyse şeffaftı ve sütyeninin açık pembe dantelini açıkça gösteriyordu. Kollarını biraz daha yukarı kaldırarak bir adım geri çekildi ve sertçe yutkundu.

İşin ironik tarafı, bunu o istemişti - uzun hafta sonu boyunca küçük bir macera.

İstediğinden biraz daha fazlasını elde etmişti. Ve her nasılsa, bu aksiyonu paylaşacağı ateşli, gizemli bir yabancı bile bulmuştu. Nabzının biraz fazla çılgınca atmasına neden olan biri.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu boğuk bir sesle. Kız istemeden de olsa dudaklarını yalayınca adamın bakışları kaydı ve bir süre daha kızın ağzına baktı.

"Bence hava aydınlanana kadar bir yerde saklanmalıyız. Dediğin gibi, orman özellikle geceleri çok tehlikeli oluyor. Körü körüne ormanda gezinmek akıllıca değil."

"Evet, başka bir uçurumdan aşağı savrulmak istemeyiz," diye alay etti ve gülümsedi.

"Oops." Ona, içinin komik, küçük bir dans yapmasına neden olan sevimli, orantısız bir sırıtış verdi.

"En azından soğuk değil." Gömleğinin ucunu bükerek suyu sıktı ve karnındaki küçük çırpınışları görmezden gelmeye çalıştı. Orman normalde geceleri yetmişlerde kalırdı, bu yüzden donma tehlikeleri yoktu. Ama ıslak giysiler, özellikle de kot pantolon içinde sıkışıp kalmak hiç rahat değildi.

Donovan onun düşüncelerini duymuş gibi, postacı çantasını vücudundan kaydırды, sonra uzanıp tişörtünü çıkardı ve çantayı uçaktan ayrıldığından beri durduğu yere yerleştirdi. Donovan ona yarı çıplak, son derece kaslı bir Indiana Jones'u hatırlatıyordu. Geceyi geçirecekleri bir yer aramak için yavaşça ilerlerken, pamuğun suyunu sıktı ve iyice salladı.

"Erkeklerin işi çok kolay," diye mırıldandı.

Ona yan gözle baktı ve kara kaşlarını kaldırdı. "Kıyafetlerini çıkarıp kurumalarını beklemek istersen-"

"Ben iyiyim."

Donovan ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırdı. "Tek önerim sen ağacın bir tarafında uyu, ben de diğer tarafında uyuyayım. Giysilerinizi kuruması için açın."

Aslında kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Tabii kendi tarafında kaldığı sürece. Ama sık ormanın ortasında soyunma fikri ona pek iyi gelmemişti. Özellikle de tekrar koşmaya başlamaları gerekiyorsa. Ayrıca, sivrisinekler vardı ve canlı canlı yenmek istemiyordu.

"Buraya ne dersin?" diyerek ıslak gömleğini dalların üzerine bıraktı ve elindeki postacı çantasını ayaklarının dibine bıraktı. Sık sarmaşıklarla kaplı büyük bir ağacın yanında durdular ve Kate aniden tedirgin olarak etrafına bakındı.

"Daha önce şu adamlara baktın mı? Ateş edenlere?" diye sordu.

Donovan başını salladı. "Pek sayılmaz."

Göğsüne bakma, dedi kendi kendine. *Gözlerini o yontulmuş göğüs kaslarının üzerinde tut.* "Sence onlar isyancı mıydı? Kartel üyeleri olabilir mi?"

Bir adım daha yaklaşan adamın ağzı, kalbinin kaburgalarına sertçe çarpmasına neden olan bir sırtışıyla yukarı kıvrıldı. "Çok fazla soru soruyorsun."

"Cevaplara sahip olmayı seviyorum."

"Her zaman her şeye cevap mı bulman gerekiyor?"

"Evet. Hayır." Kollarını havaya kaldırdı. "Fark eder mi?"

Kıkırdadı. "Telaşlanmanıza gerek yok, Bayan Meraklı." Kısa bir tereddütten sonra koyu renk gözleri kısıldı. "Bayan, değil mi? Yoksa yanılıyor muyum?"

"Şimdi kim meraklı oldu?" diye alay etti. "Touché."

"Ve Bayan Halloran, Bay -?"

"Donovan Briggs. Arkadaşlarım bana sadece D der."

"D? Bu çok yaratıcı." Kate önce ona, sonra da flört ettiğini fark edince kendine şakacı bir şekilde burnunu kıvrırdı. Ormanın ortasındaki ateşli, ıslak, gömleksiz yabancıyla flört ediyordu.

"Evet, bir grup eski kurbağadan ne bekliyorsunuz ki?"

"Kurbağalar mı?" diye yankılandı, çapraz askılı çantasını çıkarıp yere bırakırken. Tepeden tırnağa sıırılsıklamdı ve nehir suyu gibi kokuyordu. *Ahh.* Bu gece yaşanacak herhangi bir flört kesinlikle tek taraflı olacaktı. Donovan muhtemelen onun boğulmuş bir fareye benzediğini düşünüyordu.

"Donanma SEAL'leri," diye açıkladı, yere çökerek. "Sen de mi SEAL'sın?"

"Evet, öyleydim, ta ki beni istihbarat tarafına alana kadar. Şimdi güvenlik analisti olarak çalışıyorum."

Oh, vay canına. Kate yumuşak, yapraklarla kaplı yere oturdu ve yanındaki inanılmaz derecede zeki olduğuna şüphe olmayan adama baktı. Birden kendini son derece küçük ve sıradan hissetti.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Ne iş yapıyorsun?"

"Senin kadar göz alıcı bir şey değil." Adam onun cevap vermesini bekledi ve o da bacaklarını önüne doğru uzatarak kıpırdandı. "Ben sadece bir milli parkta korucuyum."

"Gerçekten mi?" Daha yakına eğildi. "Hangi park?"

Meraklı ses tonu ve vücut dili beklediğinden daha fazla ilgi uyandırdı. "Great Smoky Mountains."

"Dumanlı Dağları çok severim. Gençken birkaç kez oradan geçmiştik. Ofisinizin manzarası benimkini kesinlikle geçiyor."

Adamın yıkıcı gülümsemesi kadının midesinin takla atmasına neden oldu. "Oldukça çarpıcı."

"Eğer kariyerimi değiştirirsem, iş tavsiyesi için sana başvuracağım."

Kıkırdadı, eskisinden daha rahattı. Aslında her zamankinden daha rahattı. Donovan'ın onu rahatlatmak için garip bir yolu vardı. Belki de onu olduğu gibi kabul ettiği içindi. Ya da belki de kaza yaptıklarında kafasını çok sert çarpmıştı.

Midesi guruldamaya bağılayınca Kate çantasını açtı ve içindekileri kontrol etti. Havayolu şirketinin ikram ettiği kurabiye paketini çıkarıp eline aldı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap verdi.

Paketi açtıktan sonra ona bir tane uzattı, dikkati döndüğünde kaslarının esneme biçimine hayran kaldı. Hiçbir erkeğin üzerinde tişört olmadan bu kadar iyi görünmesine izin verilmemeliydi. Belli ki spor yapıyordu. Sık sık.

"Peki, Rio'ya neden gidiyordun?" diye sordu kurabiyesini yerken. "İş için," diye belli belirsiz cevap verdi. "Peki ya sen?"

"Tatil. Ölmeden önce yapılacaklar listesi gezisi olacaktı."

"Gerçekten mi?" Kurabiyenin tamamını ağızına attı, elindeki kırıntıların tozunu aldı ve kalın ağaç gövdesine yaslandı. "Hiç Rio'ya gitmedin mi?"

"Hayır, ama uzun zamandır gitmek istiyordum."

"Biraz geç kalabilirsiniz ama sizi oraya ulaştıracağız. Sanırım yüz milden biraz daha uzaktayız. Hava aydınlanınca yürümeye başlarız ve umarım bir kasaba falan buluruz. Sonra belki bir araba ödünç alır ya da otobüse bineriz."

"Bu çılgınlık," diye mırıldandı, tepelerindeki karanlık yaprak örtüsüne bakarak. "Ve tüm bu durumla ilgili en ironik şeyi bilmek ister misin?"

Daha yakına eğildi, ona yakından baktı. "Ne?"

"Ayrılmadan hemen önce bir macera yaşamayı umuyordum." Ve belki de yakışıklı, ilginç bir yabancıyla tanışmayı, ama bunu kesinlikle kabul etmeyecekti.

Donovan'ın ağzı bir karış yukarı kalktı. "Dileğinin gerçekleştiğini söyleyebilirim."

"Belki de daha açık konuşmalıydım," diye kıkırdayarak ekledi.

"Ne yani, bir uçak kazası geçirdikten ve kötü adamlar size ateş ettikten sonra bir teknoloji meraklısıyla Amazon yağmur ormanlarında kaybolmak istemez miydiniz?"

Teknik inek mi? Şaka yapıyor olmalıydı. Donovan Briggs'le ilgili hiçbir şey ona inek gibi gelmiyordu. Ne sıkı kasları, ne yontulmuş çenesi, ne de ona karamel kıvrımları olan erimiş çikolatayı düşündüren o koyu kahverengi gözleri.

"Kaza olmadan da yapabilirdim. Ve kötü adamlar."

Adamın çıplak omzu kadıninkine değdi ve bir parça sıcaklık kadının içini ısıttı. "Peki ya yağmur ormanları?"

"Belirlenecek."

Birbirlerine baktılar ve kadın onun devam etmesini bekledi. Kendini eğilmiş ve bir sonraki sorusunu umarken buldu.

Ve hayal kırıklığına uğratmadı. "Peki ya teknoloji ineği?"

Kate onun alçak sesinin omuzlarının birbirine değdiği yerden tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Birdenbire hava daha ağır, daha nemli geldi ve nefes almakta biraz zorlandı.

"TBD," diye cevap verdi, ağzı yukarı doğru kalkmıştı.

Ona çarpık bir gülümseme verdikten sonra tekrar ağaca yaslandı. "Yeterince adil. Gerçi seni ben kurtardım," diye ekledi alaycı bir tavırla.

"Belki de seni ben kurtardım."

Kıkırdadı ve ona ilginç bir bakış gönderdi. "Belki."

O tek bir şifreli kelime üzerinde düşünürken, adam gözlerini kapattı.

"Biraz dinlenmeliyiz ama sırayla uyuyalım," dedi. "Sonra sabahın ilk ışıklarıyla yürüyüşe başlayacağız."

"Tamam," diye mırıldandı, ağaca yaslanıp rahatlamaya çalıştı. "Gözlerin zaten kapalı olduğuna göre, sanırım önce ben gidiyorum?"

Kıkırdadı ve ona doğru baktı. "Önce benim gitmemi ister misin?" "Hayır, sorun değil. Sen biraz dinlen, ben seni birazdan uyandırırım."

Donovan ona bir kez daha sırtıttı ve göz kapakları tekrar aşağı indi. Saatine yerleşen Kate ormanın seslerini dinledi ve tetikte kaldı. Her ne kadar kısa bir süre önce ağacın iki yanında uyumaktan söz etmiş olsalar da, yan yana olmalarından memnundu. Donovan'a yakın olmak istiyordu. Donovan ona kendini güvende ve daha önce hiç kimsenin hissetmediği kadar korunmuş hissettiriyordu.

Ve buna gerçekten ama gerçekten alışabilirdi.

Altıncı Bölüm

Huzur içinde dinlenirken Donovan'ın göz kapaklarının arkasında Kate'in görüntüleri oynayıyordu. Etrafının cıvıl cıvıl, sürünen ve takip eden vahşi hayvanlarla dolu bir ormanla çevrili olduğunu düşünürsek, mümkün olduğunca huzurluydu. Kahretsin, bütün gün tam bir bok gösterisiydi... ta ki onunla tanışana kadar.

Kate Halloran onu canlandırıcı bir şekilde hazırlıksız yakalamıştı. Hiçliğin ortasında olmasına, bir uçak kazasından sağ kurtulmasına ve kötü adamlar tarafından vurulmasına rağmen -eski bir deniz komandosu için ofiste sıradan bir gün- şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu. Sadece güzel değildi, dayanıklıydı da.

Donovan bunu sevdi. Hem de çok. Omuzlarının üzerinde akıllı bir kafa ile son derece bağımsız olmak, onun için her zaman yakışıklılığa üstün geliyordu. Ama Kate aynı zamanda güzelliğiyle de kutsanmıştı. Hiç şüphe yok ki bu kadın onun gözünde on numaraydı.

Ve şimdi burada, yan yana yatıyorlardı. Aklındaki son şey seks olmalıydı ama yine de onun dolgun dudaklarını öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Tadının nasıl olduğunu, o baştan çıkarıcı kıvrımlara dokunmanın ne kadar harika olacağını. Nehirden çıktıklarında gözlerinin önüne gelmişti. Kıyafetlerinin kıvrımlarına nasıl yapıştığına dair kışkırtıcı görüntüler zihnine kazınmıştı.

Derin bir nefes alarak ormanın seslerini dinledi. Gerçek bir uyku çekmeyi planlamıyordu ve uyuklarken çevrelerinden haberdar olmak istiyordu. İhtiyacı olan son şey Kate'le ilgili ıslak bir rüyanın ortasında lanet bir jaguar tarafından saldırıya uğramaktı.

Ve bu gidişle hiç şaşırmayacaktı.

Sonunda nöbet tutma sırası ona gelmişti ve Kate'in gerçek bir uyku çekebileceğini umuyordu. Nöbet tutarken, aklına sürekli olarak ortaya çıkıp ateş etmeye başlayan adamlar geliyordu. Yolcular dağılmıştı ve Donovan kimsenin yaralanmamış olmasını umuyordu. Büyük olasılıkla kazayı gören ve düşen uçağı değerli eşyalar için yağmalamaya karar veren isyancıları. Ama aklının bir köşesinde, bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyordu.

Bilgisayarının hacklendiğini hatırlayınca gerildi. Zamanlaması şüpheli görünüyordu. Onunla buluşmadan hemen önce

milyarder bir yatırımcı, bir pislik onun en önemli dosyalarını çalmaya çalışıyor? Ve sonra içinde bulunduğu uçak düşüyor? Her yönden kötü hissettirdi.

Belki de hepsi büyük bir tesadüftür, dedi kendi kendine. Ama Donovan tesadüflere inanmazdı. O gerçeklere, kodlamaya ve sabit disklere inanırdı. Ve belki biraz da yanında mışıl mışıl uyuyan muhteşem park bekçisine.

Dikkati kızın burnundaki çillere odaklandı, ardından hafifçe ayrılmış dudaklarına kayd. Tembelce boğazının ince sütununu takip ederek aşağıya doğru devam etti ve eşit nefeslerle yükselip alçalan göğsünde durakladı. *Kahretsin.* Beyaz gömleği hâlâ göğüslerine yapıştı ve diğer tarafta pek de gizli olmayan dantelli güzelliği gözden kaçırmak mümkün değildi. Ve o ince, narin dantelin hemen ötesinde...

Donovan arka azı dişlerini sıktı ve kendini başka tarafa bakmaya zorladı. İşi onları Rio'ya sağ salım ve başka bir olay olmadan götürmekti. Kate'i korumak, ona sarkıntılık etmemek ve isyancılarla, askerlerle ve kartellerle daha fazla karşılaşmaktan kaçınmak ana hedefiydi. Sonra yollarını ayıracaklar ve o da gidip potansiyel finansörünün gözlerini kamaştıracaktı. Ve umarım onu hackleyen pislğin izini bulurdu.

Donovan koruyucu moduna geçmeyeli uzun zaman olmuştu ama Kate onu sert bir şekilde ortaya çıkarmıştı. SEAL yeteneklerini uzun zamandır kullanmamış olsa da, onlara sahip olduğu için minnettardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, başı dertte olan bir genç kızı kurtarmak umurunda bile değildi. Her ne kadar o buna karşı çıksa da.

Ağzı yukarı kalktı. Küçük park bekçisinin özenle inşa ettiği dış görünüşünün altında ciddi bir küstahlık yattığını hissediyordu. Bunu daha önce bir anlığına görmüştü ve daha fazlasını görmeye de aldırmazdı. Kate Halloran'ın alıngan bir yanı olduğuna hiç şüphesi yoktu ve bunu iş başında görmek istiyordu.

Muhtemelen öyle bir şey olmazdı. Ormandan çıkmanın bir yolunu bulduklarında, kendi yollarına gideceklerdi. Ve bu da her şeyin sonu olacaktı. Bu düşünce bile midesini bulandırıyor. Kate'le tanıştıktan bu kadar kısa bir süre sonra ona veda etme fikrinden hoşlanmamıştı.

Orman seslerinin sükûneti yatıştırıcı bir hal aldı ve bir noktada Donovan gözlerini kapatarak kısa bir süre dinlendirmeyi planladı. Kulağına yakın bir ses adını tısladığında ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Donovan'ın gözleri birden açıldı ve ilk fark ettiği şey Kate'in güzel yüzündeki korku ifadesiydi. Gece boyunca yaklaşmıştı ve

Vücudunun uzunluğunu onunkine bastırdı. "Ne oldu?" diye sordu kısık bir sesle, doğrulup onun sıcaklığından uzaklaşarak.

Tek kelime etmeden başını aşağı doğru salladı. Donvan'ın dikkati kızın yüzünde ve ince boynunda gezindi, tatlı kıvrımlarının ve hâlâ nemli kıyafetlerinin üzerinden hızla geçti ve bacağında gezinen büyük, kıllı tarantulaya odaklandı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, geriye doğru kayarak yerde onu fırçalamak için kullanabileceği bir şey aradı. "Dayan."

"Zehirli olmadığını biliyorum ama beni korkutuyor." Dünyanın en büyük örümceklerinden biri kot giysili kalçasında ilerlemeye devam ederken sesi bir kademe yükseldi.

Donovan büyük, çürümüş bir dalı kaptı ve kıllı canavarı yana çekmek için kullandı. "Merak etmeyin. O sadece nazik bir dev."

"Evet, şey, üzerimden kalkması gerekiyor. Şimdi."

"Buldum." Tahtayı çevirerek örümceği yukarı çıkmaya teşvik etti ve dev örümceğin yavağça çubuğun üzerine çıkışını izlediler. Donovan sopayı Kate'ten uzaklaştırdığında Kate yerden fırladı ve sanki üzerinde daha fazla sürünge varmış gibi kıyafetlerini fırçaladı.

Donovan dalı ve tarantulayı dikkatlice daha uzaktaki bir çalığa bıraktı ve Kate'in yanına döndü. Kate titriyordu ve Donovan hiç düşünmeden onu kollarının arasına aldı. "Bir şeyin yok. Sana zarar vermedi."

Vücudunu onunkine bastırdı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. "Örümceklerden nefret ederim. Onlarla ilgili bir şey var..."

"Seni yakaladım. O gitti." Donovan bir elini sırtında gezdirerek onu rahatlatmaya çalıştı. Kadının kıvrımlarının, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi, onun vücuduna nasıl mükemmel bir şekilde oturduğunu gözden kaçırmadı. *Ah, kahretsin.*

Uzun bir süre sonra Kate geri çekildi ve ona baktı. Ela gözleri Kate'in ağzına kayınca Donovan sertçe yutkundu ve kendini ona doğru eğilmiş hissetti. *Yapma*, diye fısıldadı küçük bir ses. Yanağındaki bir kas esnedi ve elleri kızın sırtında aşağıya, tehlikeli bir şekilde kıkına yaklaştı. Avuçlarını kot kaplı yanaklarının üzerinde dolaştırıp sıkma isteği neredeyse onu mahvedecekti.

Küçük ses onu geri çekilmesi için uyardığında, zihni kapanmadan ve vücudu kontrolü ele almadan önce kısa ve öz bir "kapa çeneni" cümlesiyle onu bastırdı. Kate'i ayak parmaklarının ucuna çekerek yukarı iterken ağzı Kate'inkiyle çarpıştı ve onu yarı yolda karşıladı.

Kate'in dudakları hayal ettiği kadar yumuşaktı ve çok talepkâr olmamaya çalıştı. Ama kızın ağzı onun için açıldığında, agözlölük onu ele geçirdi ve dilini içeri sokup kızınkiyle buluğturdu. Ve bu destansı boyutta bir buluşmaydı. Yumuşak bir iniltiyle, adam derinlemesine içerken onun içinde eridi. Tadına bakıyor ve keşfediyor, ellerinin kıının üzerinde kaydığı ve sıktığı güneye devam etmesine izin veriyordu.

Ah, kahretsin, kendini iyi hissediyordu. Ve vücudu ziyafet çekmiş a bir adam gibi tepki veriyordu. Olivia'dan beri bir kadını öpmemiş ya da ona dokunmamıştı ama bu çok farklıydı. Kate onun kollarında açık ve savunmasızdı. O anın içinde tamamen kaybolmuştu. Olivia her zaman daha ölçölüydü ve duyulara ve zevke teslim olmak yerine nasıl göründüğü konusunda endişelenirdi.

Donovan u anda Kate'e bol bol zevk vermek istiyordu. Onun nelerden hoğlandığını ve her şey fazla geldiğinde çıkardığı sesleri anlamak istiyordu. O anda, onun dokunuşuyla sertçe boşaldığında yüzünde beliren coşku ifadesini görmekten başka bir şey istemiyordu. Adı dudaklarından döküldüğünde, saf bir hazzın soluksuz bir törpüsü.

Aralarındaki kimya cızırdadı ve bacağını kaldırıp onun baldırına doladı, kalçalarını eğdi ve onu daha yakına çağırdı. Arzu kanını ısıttı ve her son damla doğrudan zonklayan aletine yöneldi. Kendini o anın içinde kaybederek onu öpmeye devam etti.

Ve her şeyden önce gerçeklere inanan, akklı başında bir teknoloji ineği için bu yeni bir duyuydu. Kate'in her yönünü iliklerine kadar hissetmek hafifçe başını döndürdü ve ihtiyaç, vücudunda hızlı ve öfkeli bir şekilde nabız gibi attı. Onunla ilgili bir şey kontrolünün dağılmasına neden oldu ve tam o anda Dünya'da olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu.

Kate hiçbir uyarıda bulunmadan, yumuşak bir solukla geri çekildi. "Sorun ne?"

"Pantolonumun paasına bir şey kaçtı!" Hemen geri sıçradı ve çılgınca dans etmeye başladı, bir yandan da aceleyle kot pantolonunu çıkardı ve bir çığlık atarak yırttı.

Donovan onu sabitlemek için kollarından tuttu. "İyi misin?"

Ama o cevap vermedi, sadece eğildi ve bacaklarını kontrol etti.

Donovan onun önünde çömeldi, bir elini bacağından baldırına doğru kaydırđı, dizinin arkasını tuttu ve herhangi bir kırmızı iz olup olmadığını araştırdı. "Isırıldın mı? Sokuldun mu?"

"Tam burası," diye mırıldandı ve iç uyluğunu ortaya çıkarmak için bacağına hafifçe çevirdi. "Ve burası."

Ve işte o an Donovan çok seksi, soluk pembe dantelli bir külotla göz hizasında olduğunu fark etti. Sertçe yutkunarak dikkatini kadının kalçasının iç kısmında şişen kırmızı kabarıklıklara verdi.

Donovan parmağının ucunu büyüyen yaralardan birinin etrafında dolaştırdı. "Acıyorlar mı? Baş dönmesi ya da uyuşma var mı?" Zararlı yılan ve böcek ısırıkları hakkında öğrendiği her şeyi hatırlamaya çalışırken zihni askerlik günlerine geri döndü.

"Sadece sokuyor," diye mırıldandı, ellerini adamın omuzlarına koyarak. "Umarım zehirli değildir. Her neyse artık."

Yine de işin içinde zehir varsa, onu emmek için seve seve gönüllü olurdu. *Ah, kahretsin.* Donovan başını sallayarak kızın bacağına bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Hadi kotunu kontrol edelim."

Yanına gidip kotu dikkatlice aldı ve salladı. Birkaç kez daha salladıktan sonra içinden bir kırkayak çıktı. "Evet, ben de öyle tahmin etmişim. Dev bir kırkayak. Gerçi bu hâlâ bir bebek."

Kate kollarını kendine doladı ve bir adım geri çekildi. "Bu bir bebek mi?"

"Evet, bir metreye kadar uzadıklarını düşünürsek."

"Eww."

"Üstüne basmamı ister misin?" Yarı şaka yapıyor olsa da, eğer isterse bunu yapardı. Kahretsin, şu anda onun istediği her şeyi yapmaya hazırdı.

"Hayır, sorun değil. Burası onun evi, benim değil. Ve yemin ederim, vahşi doğada genellikle çok daha rahatım. Zamanının çoğunu yürüyüş yaparak geçiren, açık havada yaşayan bir kıyım."

"Geldiğin yerde pek fazla dev kırkayak ya da tarantula yok, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Tennessee'deki evimde tilki, geyik, rakun ve ara sıra siyah ayılarla karşılaşmaya daha alışığım."

"Ayılar mı? Bu beni tepelere doğru koştururdu," diye itiraf etti ve kot pantolonunu geri verdi.

Onları aldı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Teşekkürler."

"Ben seni şurada bekleyeceğim." Ona biraz mahremiyet tanıyarak biraz ilerledi ve büyük bir ağacın etrafından dolanarak tişörtünü kapıp üzerine geçirdi. Eğer o lanet kırkayak araya girmeseydi, kızın pantolonuna giren o olabilirdi. Şanslı küçük piç.

Focus, D.

Çantasına uzanarak flash belleği çıkardı ve cüzdanının güvenli bir bölümüne yerleştirdi. Sadece güvende olmak için. Cüzdanı kot pantolonunun içine geri soktu, kollarını kavuşturdu ve iç geçirdi. Toplantısı yarın sabahı. Sabahın köründe. Evet, bugün Cumartesi'ydi ama milyarderler ve hackerlar sırf hafta sonu ya da karnaval olduğu için çalışmayı bırakmazlardı. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde bir köy ya da otobüs bulup Rio'ya ulaşamazlarsa Donovan toplantıyı kaçıracaktı. Bu da potansiyel yatırımcısı Kent Warren'ı etkilemeyecekti.

Donovan burun kemiğini sıktı. Bu işi berbat edemezdi ama şu anda ormanın ortasında kaybolmuştu. Bir telefon bulup durumu açıklayabilirse, belki Bay Warren yeniden planlamayı düşünebilirdi. Uçağının düşmesi Donovan'ın suçu değildi. Ama Warren gibi bir adam bir ya da iki ay daha görüşmeye müsait olmayabilirdi. Bu en iyi senaryoydu. Büyük olasılıkla Donovan'a unutmamasını söyleyecekti. Milyarderleri bir görüşme için sıkıştırmak ve para istemek yeterince zordu, hele iki görüşme için.

"Kahretsin," diye tısladı Donovan nefesinin altından.

"Her şey yolunda mı?" Kate onun yanına doğru ilerledi. "Pantolonunda bir kırkayak da mı buldun?" diye şaka yaptı.

"Hayır." Kıkırdamadan edemedi. *Ama belki de bir anakonda*, diye düşündü hınzırca. Sonra tekrar içini çekti ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Sadece... yarın büyük bir toplantım var ve onu kaçıracağımdan oldukça eminim."

"Ne tür bir toplantı?"

"Potansiyel olarak tüm projemi finanse edebilecek bir adamla."

"O zaman yürümeye başlasak iyi olur," dedi ve Donovan onun ilerleyişini izledi, kalçalarında fazladan bir dönüş vardı.

İçten içe bunun sadece onun için olduğunu umuyordu.

Yedinci Bölüm

Uçsuz bucaksız yeşillikler arasında ilerlerken Kate, "Bana biraz daha bu projeden bahset," dedi. Her adımda kot pantolonu böcek ısırıklarına sürtünüyor, onları tahriş ediyordu ama bunu görmezden geldi ve ilerlemeye devam etti. Pantolonunu tekrar giydiği için şükreliyordu. Pantolonunu çekip çıkarmak ve çılgın bir kukla gibi dans etmek utanç vericiydi. *Ama bir Amazon kırkayağı pantolonunuzun paçasına girip saldırırsa olacağı buydu.*

En azından ısırık daha mahrem bir yerde değildi. Bu çok aşağılayıcı olurdu.

"Yeni bir tür drone geliştirdim."

"Gerçekten mi?"

"Hava savaşını değiştirebilecek bir şey."

Vay canına. Onun zeki olduğunu hissetmişti ama bu başka bir zekâ seviyesine işaret ediyordu. "Etkileyici. Yine de dronlar hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"İnsansız bir drone idealdir çünkü düşürüldüğünde can kaybı olmaz. Ancak işlevleri sınırlıdır. En azından Spectre'ye kadar öyleydi."

"Spectre sizin tasarımınız mı?"

"Evet. Ve bu sadece bir yükseltmeden daha fazlası. Bu şey her şeyi yapabilir, akrobasi hareketleri yapabilir ve düşmanı alt edebilir. En azından teoride. Şimdi bunu kanıtlamak için bir prototip yaratmam gerekiyor. Tanıştığım bu iş adamının, ben onu geliştirirken ilk turu finanse edeceğini umuyorum."

"Sonra ne olacak? Satacak mısınız?"

"Evet. ABD hükümetine, eğer her şey plana uygun giderse."

Kate'in kaşları havaya kalktı ve ormanda bir dâhinin yanında yürüdüğü aklına geldi. Böyle bir şeyi yaratabilen herkes dâhiydi. Birdenbire park bekçisi olarak yaptığı iş o kadar da önemli ya da ilginç görünmemeye başladı. Ama yine de ilgisini çekmişti.

"Peki, nasıl dahi bir mühendis olunur?" diye sordu.

Donovan kıkırdadı. "Çok sıkı çalışma ve kararlılık. Ayrıca Donanma'daki görevim bana adamlarımızın düşmanı yenmelerine yardımcı olmak için tam olarak neye ihtiyaç duyduklarını öğretti - ekipler ister sahada botlara sahip olsunlar ister gerçek görevden çok uzakta drone kontrollerinin arkasında olsunlar."

"Bu doğru. Hangisini daha çok sevdin? SEAL olmayı mı yoksa istihbaratta çalışmayı mı?"

"SEAL hayatı bana göre değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, savaş alanı için biçilmiş kaftan değildim. Aksiyonun ortasında olmaktan nefret ediyordum ve SEAL olmaya kalkışmamın tek nedeni babamın bana bunu asla başaramayacağımı söylemesiydi. Aynı kumaştan kesilmediğimi ve bir ekip oluşturmak için gerekenlere sahip olmadığımı söyledi. Benim bir ofise ait olduğumu, beynimi kullanmam gerektiğini söyledi. Ama beni hiçbir zaman gerçekten anlamadı ve bu da ateşimi körükledi."

Donovan yere baktı ve yollarına çıkan bir taşı tekmeledi. Sözleri Kate'i üzdü ve korucu olmasının nedeninin babasıyla olan yakın ilişkisi olduğunu fark etti. Böylece her zaman dışarıda olabilecek ve babasına yakın hissedebilecekti. Babası onun en büyük amigosu olmuştu ve Donovan'ın babasının onu neden desteklemediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Bana çok yetenekli görünüyorsun. O uçak düştüğünde korkusuzca davrandın. Ben de dahil olmak üzere pek çok insana yardım ettin ve herkesin güvenli bir şekilde dışarı çıkmasını sağlayıp onları güvenli bir yere yönlendirdin. Sonra pilota gittin ve sorular sordun." Oğlunun ne kadar olağanüstü ve belalı olduğunu göremeyen bir babaya sahip olduğunu düşündükçe öfkesi kabarıyordu. Yine de babasının fikirlerinin önemli olduğunu ve özgüven eksikliğinin Donovan'ı incittiğini hissetti. "Orada harikaydın, Donovan. Gerçekten."

"Teşekkürler. Ne diyebilirim ki? Ben inatçı bir baş belasıyım ve iyi bir meydan okumayı severim. Babam neye inanırsa inansın, bu işi başaracak cesarete sahip olduğumu biliyordum. Elbette boğulma tehlikesi, sınavlar, koşular ve okyanusta bitmek bilmeyen yüzmeler yorucu gelmeye başlamıştı ama ben bunları aştım ve eğitimi tamamladım. Kendimle de gurur duyuyordum."

"Olmalısın. Bu inanılmaz."

Postacı çantasının askısını kaldırdı ve ona kendini küçümseyen bir gülümseme verdi. "Ve ilk itiraf eden ben olacağım, bir Glock yerine bir dizüstü bilgisayarla daha iyi silahlanmış hissediyorum."

"O kadar eğitim aldın, başardın ve sonra ne oldu?"

"Hâlâ iyi arkadaş olduğum harika adamlarla tanıştım ama bilgisayar becerilerim duyulunca Donanma beni istihbarata kaydırmaya karar verdi ve bu benim için çok daha uygun oldu. Ben dünyayı dolaşmayı, silah sıkmayı ve kötü adamları indirmeyi seven SEAL arkadaşlarım gibi değilim. Ben klavyemin başında düşmanı mahvetmeyi tercih ederim. Ve bunda da oldukça iyiyim."

Ağız yukarı kalktı. Adamın alçakgönüllü davrandığını ve teknik yeteneklerini küçümsediğini hissediyordu.

"Peki, bana nasıl milli parkta korucu olduğunu anlat," diyerek konuşmayı kendisinden uzaklaştırdı.

"Benim işim seninki kadar heyecan verici değil." "Katılmıyorum.

Sen ayılarla uğraşıyorsun."

Kıkırdadı. "Doğru. Ama işin püf noktası çoğunlukla onlardan kaçınmaya çalışmak." Kate, muhtemelen yıllar önce devrilmiş, liken kaplı büyük bir ağacın etrafından dolaştı. Belki de onlarca yıl önce. Dudağını ısırdı, acaba ona babasından bahsetmeli miydi? Derin bir nefes alarak sonunda şöyle dedi: "Annem ben daha bebekken beni terk ettikten sonra babam beni büyüttü, bu yüzden birbirimize çok yakındık. Beni doğayla tanıştırdı ve ne kadar güzel olduğunu gösterdi..."

Sesi çatallaştı ve Donovan ona bakarak devam etmesini bekledi.

Tanrım, babasını özlüyordu. Her gün.

Boğazını temizleyerek devam etmek için kendini zorladı. Donovan ona güvenmişti ve o da bu iyiliğe karşılık verecekti. "Ben on altı yaşındayken bir tekne kazasında öldü. Sonraki birkaç yılımı koruyucu ailelere girip çıkarak geçirdim ve o zamandan beri neredeyse tek başıyım. Ama dışarıda doğanın tadını çıkarırken onu hala görebiliyorum ve duyabiliyorum. Babam doğayı çok severdi ve beni dışarıda keşfedilmeyi ve takdir edilmeyi bekleyen muhteşem güzelliklerle tanıştırdı. İşin güzel yanı onu her zaman görüyorum. Ne zaman bir kuş güzel bir şarkı söylese ya da muhteşem bir gün batımı gökyüzünü turuncuların, kırmızılarının ve pembelerin güzel bir tonuna dönüştürse, onu görüyorum. Ne zaman şırıl şırıl akan bir dereyi dinlesem ya da derin bir nefes alıp ıslak yaprak dökmeyen dallarla renklenen berrak havayı koklasam, onu hissediyorum. Belki kulağa aptalca geliyor..."

"Hayır. Hiç de değil." Donovan ona doğru baktı, karamel gözleri onu inceliyordu. "Bu gerçekten çok özel Kate. Onu hayatta tutmanın yolu bu."

"Sanırım öyle," dedi usulca. Ve dünyada yalnız olmasına rağmen, tarif edilemez bir rahatlık hissetti. Sanki hâlâ oradaymış ve ruhani bir düzeyde onunla birlikteymiş gibi. "Son yirmi dört saatten sonra, düşünmeye başlıyorum..."

Ama cümlesini bitirmedi. "Ne?"

Omuzlarını geriye doğru yuvarladı. "Sadece artık gençleşmediğimi ve belki de geçmişten ziyade bugüne odaklanmam gerektiğini. Yap

Dışarı çıkmak, yeni insanlarla tanışmak, saklanmak ve kendi başıma çok fazla zaman geçirmek için daha fazla çaba göstermeliyim." Onun sözlerini düşünüyor gibiydi. "Çok fazla risk almıyorum ve insanların bana bakıp boyanın kurummasından daha sıkıcı olduğumu düşündüklerini biliyorum. İş yerinde bana Temkinli Kate derler ve bu bazen beni rahatsız eder. Ama gerçek bu."

"Saçmalık," dedi alçak, çakıllı bir sesle.

"Özür dilerim?" Kadın yürümeyi bıraktı ve adam yüzünü ona döndü.

"Daha fazlasını yapman gerektiğini mi düşünüyorsun? Karnaval sırasında Rio'ya tek başına seyahat etmeye ne dersin? Yağmur ormanlarında vurulup kaybolmaya ne dersin? Bir uçak kazasından sonra. Sonra bir uçurumdan atlamak ve bir yabancıyı öpmek. Ve bu 24 saatten kısa bir süre içinde. Bence oldukça meşguldünüz Bayan Halloran."

Öpüşmelerinden bahsedilince yüzü kızardı. "Dev bir kırkayak tarafından ısırılmayı unuttun," diye ekledi, ağzı yukarı kıvrılmıştı.

"Evet, o da var." Bir elini uzattı ve kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Kimsenin parlaklığını köreltmesine izin verme. Çünkü sende ilk fark ettiğim şey bu oldu Kate. Bir odayı aydınlatıyorsun."

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu, birinin ona söylediği en güzel şey olabilirdi. Sertçe yutkundu, onun karanlık gözlerinde kayboldu. O daha bir şey söyleyemeden, adam onu öptü. Sözlerini mühürleyen sert ve ciddi bir öpücük. Ve istediğinden daha erken bitmişti.

Adamın elini yüzünden çekip alında gezdirdiği anda elinin kaybolduğunu hissetti. Hava iyice nemlenmeye başlamıştı ve sıcaklığın dayanılmaz hale gelmemesini umuyordu.

"Yine de ne demek istediğini anlıyorum," dedi ve tekrar yürümeye başladılar. "Daireme kapanıp monitörlerime bakarak yalnız başıma çok zaman geçiriyorum. Belki de bir anlaşma yapmalıyız."

"Ne tür bir anlaşma?" Hafifçe dudaklarına dokundu. Kısa öpücüğünden dolayı hâlâ karıncalanıyorlardı. Keşke daha uzun sürseydi dediği bir öpücük.

"Daha dolu dolu yaşamak için. Rio'ya vardığımızda, Karnaval'da dans edelim ve çok içelim. Copacabana ve Ipanema'ya gidelim ve okyanusta yüzelim."

"Ve benimle Tijuca Ulusal Parkı'na gel. Şelalelere doğru yürüyüşe çıkalım ve Kurtarıcı İsa heykelini yakından görmek için Corcovado Dağı'nın tepesine kadar tırmanalım."

"Tamamdır. Başka ne var?"

"Maymunları seveceğiz ve çok fazla abur cubur yiyeceğiz."

"Sen maymunları sev, ben de fotoğrafını çekeyim, ne dersin?"

"Maymunları sevmiyor musun?" diye sordu.

"Beni biraz ürkütüyorlar," diye itiraf etti ve kadın kahkahayı patlattı.

"Oh, hadi ama! Küçük, insana benzeyen el ve ayak parmakları ve-"

Bir elini havaya kaldırdı. "Dur! Bana kabuslar yaşatacaksın. Hiç *Monkey Shines*'ı izledin mi? O film beni yaraladı."

Gülümseyerek başını salladı. "Tanıdığım en zeki ve en sert adamın küçük bir maymundan korkacağını asla tahmin edemezdin."

Donovan durakladı, göğsü hafifçe kabarmıştı. "En zeki ve en sert, ha?"

"Unutma, ben pek dışarı çıkmam," diye takıldı.

"Ukala." Tekrar yürümeye başladılar. "Tamam, bir anlaşma yapmaya ne dersin? Benimle yelken kanatla uçarsan bir maymunu seveceğim."

Rio'da yelken kanatla uçmak pek çok kişi için ölmeden önce yapılacaklar listesinde yer alsa da Kate ayaklarını yere basmayı tercih ediyordu. Ama az önce daha fazla risk alması, daha heyecanlı olması gerektiğini söylemişti. "Anlaştık," dedi ve elini uzattı.

Donovan iri elini uzatıp parmaklarını onunkilere doladığında ve bir an fazla uzun tuttuğunda, sıcak bir elektrik çarpması hissetti. "Seni tutuyorum," diye mırıldandı Donovan, gözleri ateşle dolmuştu.

Ona bir sırtış fırlattı. Belki gerçekten şanslıysa, onu daha sonra bir yatakta da tutuyor olabilirdi. Elini geri çekip başını hafifçe salladıktan sonra dikkatini önündeki patikaya odakladı ve her türlü tehlikeye karşı gözlerini dört açtı. Aklını bağında tutması gerekiyordu ama saatler ilerledikçe Rio'ya ulaşmayı hayatında hiçbir Geyi dört gözle beklemediği kadar çok istiyordu.

Dayanılmaz sıcak ve nem her geçen dakika artmaya devam ediyordu. Paylaştıkları son şişe suyu da bitirmişlerdi ve Kate kavrulmuştu. Havadaki sürekli nem yüzünden giysileri hiçbir zaman tam olarak kurumamıştı ve kendini nemli ve rahatsız hissediyordu. Islak, sürtünen bir kottan daha kötü bir şey olamazdı.

Donovan durakladı. "Bunu duydun mu?"

Kate başını eğerek etrafındaki ormanın seslerini dikkatle dinledi.

"Akan suya benziyor," diye devam etti. "İçilebilir olup olmadığını görmeliyiz. Biraz kaynatın ve şu boş şişeyi doldurun."

Kate bağına salladı, kuru dili ağzında zımpara kâğıdı gibiydi. Biraz daha yürüdükten sonra, kalın sarmaşıklardan oluşan bir duvarı aştılar ve Kate'in

Önlerindeki görüntü karşısında çeneleri düştü. Sanki kristal mavisi bir havuza dökülen güzel bir şelalenin bulunduğu büyümlü bir dünyaya adım atmışlardı.

"Oh, vay canına," diye mırıldandı. Süngerimsi, zümrüt yeşili çimlerin üzerinde yürüdüler ve havuza vardıklarında Donovan tişörtünü çıkarmaya başlamıştı bile.

"İçeri giriyorum," diye duyurdu. "Utaniyorsan başka tarafa bak."

Ona fazla uyarıda bulunmadı ve doğrusunu söylemek gerekirse, adam siyah bir boxer külotla soyunurken yapmak istediğı son şey gözlerini kaçırmaktı. Sertçe yutkunarak onun mükemmel vücuduna hayranlıkla bakarken başka bir seçimle karşı karşıya kaldı: Temkinli Kate'e arkasını dönüp onu yalnız bırakmak ya da kendisinin yeni, daha cesur, daha gelişmiş bir versiyonunu kucaklamak.

Dudaklarını yalayarak onun masmavi havuza girmesini izledi, gözleri onun pürüzsüz sırtında, zayıf belinde gezindi ve yüzeyin altına dalmadan önce sıkı şeftali kıçında aniden durdu. Yanağının içini ısırdı ve parmaklarını karıştırarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Onu zaten pantolonsuz görmüştü, bu kadar büyütecek ne vardı ki? Ayrıca çok sıcaktı ve terini durulamak istiyordu.

Havalı görünmek ve kontrollü davranmak için elinden geleni yapsa da, hiç tanımadığı bir adamın önünde soyunmak çok büyük bir meseleydi. Kate mütevazıydı ve Brett eline geçen her fırsatta ona kendini rüküş ve istenmeyen biri gibi hissettirmişti. En azından iç çamaşırları seksiydi, diye düşündü gömleğinin omuzlarından kayarak yere düşmesine izin verirken.

Donovan ayağı fırladı, saçlarını geriye attı, döndü ve dondu kaldı. Nemli kot pantolonundan sıyrılıp saçlarını düşük at kuyruğundan sallayarak koyu renk buklelerini serbest bırakırken bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. *Güle güle, Tedbirli Kate. Ve iyi ki kurtuldun.* Serin suya bir adım attı. Cennet gibi hissetti.

O derinlere daldıkça, Donovan suya basıyor ve kapüşonlu gözlerle onu izliyordu. Derinlere dalıp kendine cesur olmasını söyleyerek ona daha yakın yüzmek için kendini zorladı. Onunla yarı yolda buluştu ve muhteşem, badem şeklindeki gözlerinde yükselen şehvetli ateşi kaçırmak mümkün değildi.

"Herhangi bir fikrin var mı-?" Sesi çatallaştı ve yeniden toparlanarak boğazını temizledi. "O kocaman melek kanatlarını takmış Victoria's Secret podyumunda yürüyor olmalıydın."

"Pek sayılmaz," diye fısıldadı.

Yüzerek yaklaştı ve ıslak bir tutam saçını kızın yüzünden uzaklaştırdı. "Kesinlikle," diye mırıldandı.

"Her zaman süslü iç çamaşırları giymezdim. Ama eski sevgilim rüküş olduğumu ve düz beyaz spor sütyenimle daha vanilya olamayacağımı söyledi. Bir kıza kompleks verir." Ses tonunu hafif tutmaya çalışsa da, Brett'in eskiden söylediği tüm kaba şeyleri bir kez daha hatırlatan bu anıyla kalbi ağırlaştı.

"Eski sevgilin tam bir aptala benziyor." Donovan uzandı, suyun altından belini kavradı ve onu daha yakına sürükledi. "Çünkü bebeğim, sen her şeyi seksi gösterebilirsin. Ve eğer sen vanilyaysan, o zaman bu benim yeni favori aromam oldu."

Kate cevap veremedi, adamın ağzı onun kine çarptı. Kate başını arkaya yatırarak adamın ona ulaşmasına izin verdi ve kollarını yukarı kaydırarak adamın boynuna doladı. Tutkulu bir şekilde öpüştiler ve Kate bacaklarını adamın beline doladı, adamın siki göbeğini okarken usulca inledi. Heyecan tüm sinir uçlarına yayıldı ve daha derin bir yakınlık hissi özlemiyle kendini onun sertliğine sürüttü.

Tanrım, çok uzun zaman olmuştu. Seksin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. En üzücü yanı da iyi bir partnerin masaya neler getirebileceğini hiç bilmemiş olmasıydı. Şu anda yanıyordu ve Donovan onu hayatında hiç olmadığı kadar heyecanlandırıyordu.

Boynunun kenarından aşağıya doğru öptü, eli vücutlarının arasında yolunu bulup göğsünün üzerinde dolanırken içinden akan alevleri körükledi. Adam meme ucunu sıkıca kavrayıp masaj yaparak küçük bir tepe haline getirirken bir inilti kaçtı.

Nefes alışları hızlı, çaresiz pantolonlara dönüştü ve onun dilini ağzına çekti. Buna ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı. Elbette, ne yaptıkları ya da nerede yaptıkları konusunda pratik bir şey yoktu. Ama Kate'in umurunda değildi. Daha önce hiçbir erkek ona Donovan'ın Şu anda hissettirdiklerinin yarısını hissettirmemişti ve onu asla bırakmak istemiyordu.

Donovan bir şekilde onları şelalenin yanına, dibine dokunabileceği bir yere götürdü. Sütyeni gevşedi ve serbest kaldı. Donovan'ın ağzı ıslak, büzülmüş bir meme ucunun üzerine kapandığında Kate başını geriye atarak yüzünde serin bir su püskürmesi hissetti. Ama bu, vücuduna yayılan sıcaklığı bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı yalamalar ve ısırıklar arasında, teninin her bir santimetrekaresine taparken. Daha fazlasını istiyordu, bilmeye ihtiyacı vardı

İçine daldığında nasıl hissettiğini. "Seni hissetmem gerek Kate."

Sanki aynı umutsuz sayfadaydılar. Kadın ona karşı kıpırdandı ve adam inledi, kışını avuçladı ve onu daha yükseğe kaldırdı.

"Bana sürün, Kate." Ona iki kez söylemesine gerek yoktu. Kalçalarını çevirerek göbeğini adamın sert aletine sürttü ve tırnaklarını adamın pazularına geçirdi. Adamın eli karnından külotuna doğru kayarak parmakları klitorisini bulduğunda neredeyse ağlayacaktı. "İşte böyle bebeğim. Elimi kullan."

Donovan ona nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu ve Kate kendini bıraktı. Donovan bir parmağını derinlere sokarken, bağıparmağı GıGmiG klitorisini okGamaya devam etti. Suyun üzerlerine vurmasıyla birlikte, Kate tüm vücuduna yayılan zevk sarsıntılarıyla sarsıldı. *Tanrım*. Daha önce hiç bu kadar sert ve hızlı orgazm olmamıştı.

Keskin bir çığlıkla boşalırken tüm vücudu sarsıldı. Nefes nefese kaldıktan sonra Donovan'ın göğsüne yaslandı ve artçı şoklarla sarsılarak nefesini tutmaya çalıştı. Donovan onları şeleden uzaklaştırdı ve Kate'in omzuna bir öpücük kondurdu. Kate sonunda başını kaldırmayı başardı, hayatının orgazmını yaşadıktan sonra sersemlemiş ve bitkin hissediyordu.

Ve şimdi ne diyeceğini bilemiyordu. *Teşekkür mü edeyim? Sıra sende mi? Seni tutabilir miyim?* Eğer parmakları bu kadar sihirliyse, sikiinin neler yapabileceğini ancak hayal edebilirdi.

"Her ne kadar bu tatlı vücudunla oynamaya devam etmek istesem de, hareket etmemiz muhtemelen en iyisi."

Sözleri anlaşılabilir ama hayal kırıklığı yaratan bir soğuk duş gibiydi ve adam onu sığığa bırakırken başıyla onaylamak zorunda kaldı. Sallantılı bir adım attı ve adam onu sabitlemek için hemen elini uzattı.

Ağzı hınzır bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Tamam mı?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ama benimkine ne oldu..." Adam kolunu kaldırdığında sutyenini arıyordu ve işaret parmağından sarktığını gördü.

"Bunu mu arıyorsun?"

Kate uzandı ve onu kaptı. Hızla giyerken, bakışları adamın çukurlu külotunun önüne kaydı. "Burada biraz daha takılmak istemediğine emin misin? Belki sana yardım edebilirim-"

Donovan öne atıldı, elini Kate'in ağzına kapattı ve Kate'in gözleri büyüdü. "Şşşt," diye fısıldadı kulağına. Alçak, yaklağan sesler havayı doldurdu. "Acele et, giyin."

Oh, kahretsin. Kate başıyla onayladıktan sonra hızla döndü, sudan çıktı ve giysilerini aldı. Biri geliyordu ve hızlı bir çıkış yapmaları gerekebilirdi.

Sekizinci Bölüm

Kate'i şelalenin altında boşaltmak tüm bu orman macerasının en önemli olayıydı. O kadar duyarlı, o kadar istekliydi ki, bu iyiliğe karşılık vermeyi teklif ettiği anda yarıda kesilmişlerdi. Donovan içten içe inledi. Devasa bir ereksiyonla ormanda koşmak onun iyi zaman geçirme fikri değildi.

Umarım iş o noktaya gelmezdi. Ama her ihtimale karşı, yaklaşan adamlardan iyi gizlenmiş bir şekilde çalılıkların arasında çömelirken Kate'in çıplak olmadığını düşünmeye çalıştı. Görüş alanına girdiklerinde Donovan gözlerini kısarak durumu değerlendirdi. İki silahlı tango. *Lanet olsun*. Yakındaki bir köyden arkadaşlarıyla karşılaşp Rio'ya giden ilk otobüse atlamayı umuyordu.

SEAL timlerini bir kariyer olarak seçmemiş olmasına rağmen, kapsamlı eğitim onun içine işlemişti. Bu adamlarla tek başına kolayca başa çıkabileceğinden emindi ama Kate için endişeleniyordu. Yapmak isteyeceği son şey onu çapraz ateşin ortasında bırakmaktı. Bu yüzden Donovan dikkat çekmemenin ve zaman kazanmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Bu adamlar gittikten sonra yürüyüşlerine devam edebilirlerdi.

Gözlerini Saldırı ve Darp adını verdiği adamlardan ayırmayan Donovan, ikilinin geçmesini sabırla beklerken Kate'in kolunda güven verici bir el tutuyordu. Hafif bir hareket gözüne çarptı ve Donovan'ın dikkati yana doğru kayarak çatallı dilini oynatan kahverengi bir yılanla takıldı.

Hay sikeyim. Bu bir bushmaster'dı, dünyanın en büyük çukur engereği idi ve boncuk gözleri Donovan'a dikilmişti. Kate'in kolunu sıktı. "Kımıldama," diye tısladı mümkün olan en alçak sesle. Yapmak isteyeceği son şey, büyük miktarda zehir salgılayan iki inçlik dişleriyle defalarca ve büyük bir hızla ısırmasıyla ünlü bir yaratığı alarma geçirmektir. Hatta tehdit olarak gördükleri her şeyin peşinden koştukları da biliniyordu.

Onun dokunuşuyla anında gerildi. Nefes alış veriş hızlansa da olduğu yerde donup kaldı. Yavaşça geri çekilmeleri ve zehirli yilandan uzaklaşmaları gerekiyordu ama Assault ve Battery sanki pazar gezintisine çıkmışlar gibi acele etmiyorlardı.

Dişlerini sıkan Donovan daha fazla bekleyemeyeceklerini biliyordu. Yılan tedirgin olmaya başlamış gibi görünüyordu. Muhtemelen yuvasının yakınındaydılar ve Tanrı korusun, o yuvada yumurtalar vardı.

Mümkün olduğunca yavaş ve sessiz hareket eden Donovan, Kate'i dikkatle geriye doğru yönlendirdi. Gözlerini bushmaster'dan ayırmıyor, kuyruğunun ucundaki omurgayı takırdatmaya başlamaması için dua ediyordu. Bunun ilk işaretini aldıklarında boku yemişlerdi çünkü bu bir saldırının eli kulağında olduğu anlamına geliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir olay olmadan geri döndüler. Adamlardan biri dönüp de onları fark edince Donovan için için küfretti. *Hay sikeyim. Kızartma tavaşı, ateş.*

"Lá!" diye bağırdı. *İşte orada!*

"Hadi!" Donovan Kate'in elini tuttu ve havayı silah sesleri doldururken eğilip alçakta kalmaya çalışarak kaçmaya başladılar. İki haydut onları kovaladı, kurşunlar ağaç kabuklarına çarpıp palmiye yapraklarını parçaladı.

Devrilmiş bir ağacın etrafından dolanarak hızla ilerlediler. Donovan ileride nehri görebiliyordu ve kalbi hızlandı. Bu bölgede nehir daha sertti ve bazı akıntılar vardı ama bu onların kaçmak için en iyi şansıydı. Kate yavaşlamaya başladı ama Donovan onu çekiştirdi.

"Suyun içine! Ve sakın bırakmayın!" Kenara ulaştıklarında akıntıya atladılar ve anında takipçilerinden uzaklaştılar. Gözlerini batık kütüklere ve kayalara karşı açık tutan Donovan, onlara rehberlik etmek için elinden geleni yaptı. Ancak, akıntı aldatıcı derecede güçlüydü ve elleri parçalandı.

"Donovan!" Kate çığlık attı ve Donovan çaresizce Kate'in su dolu bir girdaba kapılarak ondan uzaklaşmasını izledi.

"Kate!" Ona doğru hamle yaptı, ıskaladı ve bir kayaya çarptı. Yana doğru savrulan Donovan, dalgalı su onu Kate'ten daha da uzağa sürüklerken küfretti. Akıntıya karşı yüzmeye çalışmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden onu çekmesine izin verdi. Umarım nehir yakında tekrar sakinleşir ve dışarı çıkabilirlerdi.

Bu kadarı da fazla, diye düşündü Donovan kuru bir sesle, bakışları ilerideki ölümcül manzaraya kilitlenmişti. Bir şelale. Ne kadar yüksekte oldukları ya da şelalenin ne kadar güçlü olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de bundan kaçış yoktu ve güçlü akıntı onu tam kenardan aşağı sürüklerken derin bir nefes çekti.

Kate maceralı bir hafta sonu istemiş olabilirdi ama kastettiği bu değildi. Şelale görüldüğü anda paniğe kapıldı. Su parkları ya da kaydıraklarla hiç ilgilenmemişti ve bu en heyecan verici yolculuktu. Tek sorun, diğer ucundan sağ salim çıkacağına garantisi olmamasıydı. Ya da canlı çıkacağına.

Nehrin imkânsız gücüyle savaşmak anlamsızdı, bu yüzden keskin engellerden kaçınmak için elinden geleni yaptı. Donovan'ın uçurumun kenarından uçmasını çaresizce izledi ve hemen arkasından onu takip ederken boğazından bir çığlık koptu.

Kate bir kez daha havalanmıştı ama bu sefer suyun güçlü akıntısına kapılmıŒ ve düŒerken midesi boğazına kaçmıŒtı. DüŒüŒ çok hızlı olmuŒtu ve açıkçası gerçek düŒüŒün ne kadar uzak olduğundan emin değildi. Ama aşağıdaki suya çarptı ve hemen altına çekildi.

Oh, Tanrım. Sanki bir çamaşır makinesinin içinde dönüp duruyormuş gibi hissediyordu. Suyun gücü daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve onu daha derinlere çekmeye çalışan girdaptan yüzerek uzaklaşmaya çalıştı. Tırnaklarıyla ve tekmeleriyle yavaş yavaş ilerleyerek bir tehlikeden kurtulmayı başardı ama onu ileriye doğru sürükleyen başka bir güçlü akıntının içine çekildi.

Sersemlemiş ve kafası karışmış olan Kate'in başı nihayet su yüzeyine çıktı ve derin, minnettar bir nefes aldı. Suyun çekimine kendini bırakarak, çılgınca Donovan'ı ararken nehrin onu ileriye doğru sürüklemesine izin verdi. Ya kafasını bir kayaya çarptıysa ya da suyun altındaki enkaza takıldıysa?

Onun bir SEAL olduğunu kendine hatırlattı. Bu onun güçlü bir yüzücü olduğu anlamına geliyordu. Bunu atlatabilecek biri varsa, o da oydu. Suda eğitim görmüştü ve muhtemelen nefesini ondan çok daha uzun süre tutabilirdi.

Akıntı nihayet hafifleyip su sakinleşmeye başladığında Kate kenara doğru yüzdü ve kendini nehir kıyısına çekti. Zor nefes alıyordu, yanakları çamur içindeydi, kendini boğulmuş bir fare gibi hissediyordu.

"Kate!"

Donovan'ın sesi kulaklarına müzik gibi geldi ve kaygan nehir kıyısından yukarı doğru itti. Tahmin ettiğinden daha dikti ve tırmanmaya çalışırken ayakları çamurda kaydı. Ama sonra güçlü bir çift el bileklerini sardı ve onu kuru zemine doğru kaldırdı.

"İyi misin?" Donovan ellerini vücudunda gezdirip yara olup olmadığına bakarak sordu.

"Sanırım öyle." Hayatı boyunca kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Donovan da aynı şekilde dağınık ve kirli görünüyordu ve gülümsemekten kendini alamadı. "Bir şelalenin üzerinden geçtik."

Geri çekildi ve sırtıttı. "Evet, öyle yaptık. Hiçbir Amazon macerası onsuz tamamlanmış sayılmaz. Yine de lanet gözlüklerimi ve dizüstü bilgisayarımı kaybettim."

"Olamaz! Dosyalarınız ne olacak?"

Pantolonunun cebini yokladı. "Flash bellek. Su geçirmez cüzdanımda güvenle saklanıyor. Her zaman böyle hazırlıklıyım."

Yarı güldü, yarı homurdandı ve sonra Donovan'ın kollarındaydı. "Tanrıya şükür."

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, sesi sertti.

Yüzünü onun göğsüne bastırarak başını salladı. "Şimdi öyleyim. Çantan ve gözlüğün için üzgünüm." Onun güvencesi, adamın vücudunun sarkmasına ve kollarının onun etrafında sıkışmasına neden oldu. Dudakları onun ıslak saçlarına dokundu. Uzun bir süre birbirlerini soluduktan sonra Donovan geri çekildi.

"Her zaman başka bir çift bulabilirim. Ama senden bir tane daha alamam." Adamın sözleri kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Yola çıkmalıyız. Yanılıyor olabilirim ama sanırım Petropolis'e yaklaştık."

Nehri biraz takip ettiler ve birkaç mil sonra tesadüfen bir kasabaya girdiler. Kate hayat belirtisi gördüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Küçük bir otel vardı ve doğruca oraya gittiler. Tezgâhın arkasındaki adam onlara garip garip baktı ama Kate'in umurunda değildi. Tek düşünebildiği serin bir duş almak ve cildindeki tüm kabuklu çamuru yıkamaktı. Bir de yeni kıyafetler almak. Ve yemek. Tanrım, açlıktan ölüyordu.

Neyse ki Donovan cüzdanını kaybetmemişti ve ödemeyi kredi kartıyla yaptı.

Odaya vardıklarında Donovan Kate'e önce gidip duş almasını söyledi. Kate biraz soluk soluğa, "Çok yaşa," dedi ve iğrenç giysilerini olabildiğince çabuk çıkararak banyoya koştu.

Temiz su ilahi bir his veriyordu ve Kate'in vücudundan yıkadığı çamur, kir ve genel orman pisliği, yüksek fiyatlı bir spaya fahiş bir ücret karşılığında satmak için yeterliydi. Biraz fazla uzun süre keyif yaptıktan sonra, suyu içmek istemediği için kapattı. Sonra kurulandı ve üzerine kabarık bir bornoz geçirdi.

Kate kapıyı açtığında arkasından buhar çıkıyordu ve burnuna lezzetli yemek kokuları doluyordu.

Donovan onun yanından geçerken, "Bize aşağıdan bir şeyler sipariş ettim," dedi. Derin derin nefes alarak durakladı. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

"Yani orman kokumu beğenmedin mi?"

"Bunu daha çok sevdim," diye mırıldandı ve çıplak omzuna hızlı bir öpücük bıraktı. Sonra banyoya girerek gözden kayboldu ve kadının tüm vücudunu tepeden tırnağa ürpertti.

Kate'in bakışları geniş yatağa kaydı ve midesi takla attı. Bu gece her ne getirecekse, o hazırdı. Hem de fazlasıyla. Özellikle de bu, daha önce şelalenin altında başladıkları şeyi bitirmek anlamına geliyorsa.

Donovan vücudundaki ve saçlarındaki pisliği duruladıktan sonra kollarını temiz bornozun içine sokarken sırtmasına engel olamadı. Kate duş alırken o da aşağı inip telefonu ödünç almış ve Kent Warren'in ofisini aramıştı. Donovan durumu açıkladı, bol bol özür diledi ve milyardere Rio'ya giden ilk otobüse yetişmeye çalışacağını söyledi.

Warren sonunda, "Bu müthiş bir hikye," dedi. "İyi olmana sevindim."

"Zar zor," diye şaka yaptı Donovan. "Yılanlar ve şelaleler işin içine karışmış olabilir."

Warren kuru bir sesle, "Görünüşe göre uçak kazaları da var," diye ekledi. "Dinle, acele etme. şu anda Karnaval var, o yüzden neden yarın gelmiyorsun, hafta sonunun geri kalanının tadını çıkar ve Pazartesi sabahı buluşuruz."

"Emin misin?"

"Evet. Zaten yarın için planlarım var." Boğazını temizledi. "Ama şimdi güvende misin? Bir otelde mi?"

"yleyim, teşekkürler."

"Peki nerede olduğunuzu söylemiştiniz?" "Petropolis."

"Tamam, güzel. Bu gece burada kal, biraz dinlen ve Pazartesi saat 10'da buluşalım. Olur mu?"

"Kesinlikle işe yarıyor. Teşekkürler Bay Warren. Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Aynı."

Donovan ıslak saçlarını geriye doğru taradı. Warren'la her şey yoluna girmişti ve yan odada onu bekleyen güzel, neredeyse çıplak bir kadın vardı.

Gün sallantılı başlamıştı ama şimdi işler kesinlikle iyi görünüyordu.
Yukarı.

Dokuzuncu Bölüm

Donovan banyodan çıktığında Kate başını kaldırdı ve kalbi daha hızlı atmaya başladı. Onun bornozun altında çıplak olduğunu bilmek alt bölgelerinin titremesine neden oldu. Siyah saçları çözülmüş ve çenesine dökülmüştü, vahşi, neredeyse evcilleşmemiş bir görünümü vardı. Omuzları hatırladığından daha da geniş görünüyordu ve orman maceralarından sonra ona Tarzan'ı hatırlatıyordu.

Ve evet, kesinlikle onun sarmaşığında sallanmak istiyordu.

"Aşağıdayken bize yeni kıyafetler aldım. Süslü bir şey değil," dedi ve yatağın üzerinde onun yanına oturdu.

"Gördüm. Teşekkür ederim."

"Yemek nasıl?" Çatalını uzatıp pirinç ve siyah fasulye ile mango parçalarından oluşan tabağa daldı.

"Lezzetli. Ama yine de vegan olmama rağmen bir anakondayı bile yiyebilirim."

"Onlardan biriyle karşılaşmadığımız için çok mutluyum. Gerçi bir bushmaster yeterince kötüydü." Kara kaşlarını kaldırdı. "Vegan, ha?"

Başını salladı. "Elimden geleni yapıyorum ve genellikle çok fazla yemek pişiriyorum. Tennessee vegan yaşam tarzıyla tanınan bir yer değil."

"Hayır, eminim değildir. İtiraf ediyorum, hepsini yiyorum-et, süt ürünleri, ara sıra yeşil yapraklılar."

"Ben yargılamıyorum." Gülümseyerek çatalının ucuyla bir mango mızrakladı. "Yatırımcını aradın mı?"

"Evet, şaşırtıcı derecede iyi geçti. Bu gece burada kalmamı ve yarın sabah Rio'ya gitmemi söyledi. Pazartesi buluşuyoruz."

"Bu harika!"

"Yarın Karnaval'ın tadını çıkarabiliriz diye düşündüm. Eğer hâlâ istiyorsan."

Gülümsemesi utangaçlaştı. "Çok isterim."

Bir süre sessizlik içinde yemek yediler. Yirmi dört saatten fazla bir süredir ilk kez güvendeydiler ve bu iyi hissettiriyordu.

"Kate?"

"Hmm?" Çatalını yere bıraktı ve onun kahverengi gözlerine baktı. Tanrım, büyüleyiciydiler. Tüm açık ve koyu girdaplar ona

Çikolataya batırılmış karamel.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi kısık bir sesle. "Bence sen harika birisin ve ormanda birlikte kaybolmak isteyeceğim başka kimse yok."

"Aynı," diye mırıldandı.

Donovan boş tabağı bir kenara bıraktı ve yüzünü ona döndü. Uzanıp Kate'in yüzünü kavradı ve eğilerek dudaklarını Kate'in dudaklarının üzerinde gezdirdi. Ve Kate eridi.

Bu Gefkatli öpücük Kate'in nabzının hızla atmasına neden oldu ve kalbi bir kez daha çarparsa hiç Gağırmayacaktı. Ya da iki. Adam kesinlikle nasıl öpüşüleceğini biliyordu ve Kate onun kalın bileklerini kavrayarak vücudunda uğuldayan tüm tutkuyla onu öptü. İhtiyaç onu yıkadı ve adam başını geriye yatırdı, dili onunkinin üzerinde gezinerek bağlantıyı derinleştirdi.

Sonunda hava almaya çıktıklarında, Kate kesin olan bir şeyi biliyordu. Donovan Briggs'i daha önce hiç istemediği kadar çok istiyordu. Parmaklarını onun saçlarında gezdirirken göğsü sertçe inip kalkıyordu.

"Aşağıdayken başka bir şey aldın mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Yaptım," diye cevap verdi, boynuna öpücükler bırakarak. "Onun zevki için kaburga kemiği."

Adam onu yatağa geri iterken Kate inledi, parmakları belindeki kemeri gevçetti. Elleri cüppesinin altından kayarak yakalarını ayırdı ve sıcak göğsüne indi. Kendini çok iyi hissediyordu ve adam cüppesini açıp topuklarının üzerinde geriye yaslanıp ona bakarken Kate'in vücudunu bir ürperti sardı.

"İnanılmaz derecede güzelsin," diye mırıldandı. Sonra alçalarak sert vücudunu onunkinin üzerine uzattı. Ağırlığını dirseklerinin üzerine verip onu iyice öperken, Kate yukarı doğru kalktı, uzun gövdesi boyunca kendini bastırarak vücudunun sunduğu sıcaklığı aradı. Aleti büyük ve sertti ve Kate bacaklarını açarak onu kalçalarının arasına aldı. Ona içinde ihtiyaç duyuyordu.

Çok zor birkaç gün geçirmişti ve Kate'in bu rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bunu hak etmişti. Donovan'ı havaalanında gördüğü andan beri ondan çılgınca etkilenmişti ve birlikte yaşadıkları onca şeye hâlâ inanamıyordu. Bu an, macera dondurmalarının üzerindeki mükemmel kiraz gibi görünüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, onun altında kıvranıyordu. Adam uzandı ve bacaklarının arasını okşamaya başladı, onu mümkün olduğunu düşündüğünden daha ıslak hale getirdi.

"Tanrım, şimdiden sıırılsıklam olmuşsun." Klitorisini buldu, masaj yaptı, sularını yukarı ve zonklayan tomurcuğun etrafına yaydı. Kadının alt bedeni kasıldı ve adamın eline doğru eğildi. Bir yanı onunla ilgilenmesi gerektiğini hissediyordu ama hiçbir şey için duramazdı. Yaklaşan serbest bırakma, sıcak, cızırtılı bir şimşek gibi içinden geçene kadar değil.

Kate orgazmın etkisiyle haykırdı. Bugün ona yaşattığı ikinci orgazmdı bu. Tırnakları adamın sırtını tırmaladı ve başı geriye düştü. "Oh... Tanrım... Tanrım..." Kelimeler ağzından süzüldü ve vücudu mutluluk içinde askıya alınmış gibi hissetti.

Donovan onun boynuna sokulmaya başladı ve o da parmaklarını hafifçe onun yanlarından geçirerek nabız gibi atan sikine uzandı. Parmaklarını onun sert uzunluğunun etrafına sararak sıktı. "Senin sıran."

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandı ve kontrolü Kate'e bıraktı. Kate'in planları vardı ve geri çekilerek kalçaları Çilteden ayrılanı kadar onu okÇadı. Nefesinin altında küfrediyor ve kukuletalı gözlerle onun her hareketini izliyordu.

"Prezervatif mi?" diye fısıldadı.

"Doğru," diye homurdandıktan sonra onu hızla döndürdü. Donovan korumayı almaya giderken Kate ciyakladı ve sırt üstü yere düştü. Tam geri dönerken, yüksek bir sesle kapı çalındı.

Ciddi misin? Ne oldu şimdi? Kate oturduğu yerden kalktı ve bornozunu topladı. Hâlâ öğleden sonraydı ama kimseyi beklemiyorlardı. Donovan içinden küfrettikten sonra kapıya doğru yürüdü ve gözetleme deliğinden içeri baktı. Kaşlarını çatarak bornozunu topladı, kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Kısa boylu bir adam orada durup Donovan'a bir Çeyler fısıldadıktan sonra hızla oradan uzaklaÇtı. Donovan bir kez daha lanet okuyarak kapıyı kapattı ve Kate'in meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Gitmemiz gerek," diye duyurdu. "Giyin. Çabuk."

"Neler oluyor?" Kate yataktan kayarak sordu.

"Resepsiyondaki adama, şüpheli bir adam gelip sorular sormaya başlarsa bana haber vermesi için biraz para verdim. Öyle de oldu."

Oh, kahretsin. Gitme vakti geldi.

Donovan bir kez daha peşlerindeki her kimse onun tarafından engellenmişti. Çünkü artık kötü adamların peşlerinde olduğu ve bunun sadece hırsızlar ya da gerillalarla rastgele bir karşılaşma olmadığı açıktı. Ağrıyan sikini görmezden gelerek, tekrar inmesini dileyerek aceleyle giyindi. Belki de onu hackleyenler şifrelenmiş dosyalarını okuyamamış ya da bellekteki her şeyi ele geçirememişti. Ya da belki de yarım kalmış işleri tamamlamak için buradaydılar.

Tabii...

Bakışları yeni tişörtünü giymekte olan Kate'e kaydı ve onun bu işle bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Yoksa o da mı bu karmaşanın içindeydi? Sağ salım bir otobüse binip oradan ayrıldıklarında ona birkaç soru sormayı planlıyordu. Sadece emin olmak için.

Donovan, "Hadi aÇağı inelim ve arka kapıdan gizlice çıkalım," dedi ve Kate baÇını sallayarak onu takip etti. Zemin kata vardıklarında arka kapıyı iterek açtı ve dıÇarı çıktılar. Saldırı ve Darp'tan iz yoktu, bu yüzden doğruca yolun yukarısındaki küçük otobüs durağına gittiler.

Donovan biletleri kredi kartına yükledi ve hemen uçağa bindiler.

"Tanrım, burası çok iyi geldi," dedi Kate, klimanın kutup esintisini memnuniyetle karşılayarak. "Bu yolculuk ne kadar sürecek? Çünkü hiç inmek istemiyorum."

Kıkırdadı. "Bir saatten az."

"Beni bu koltuktan zorla kaldırmak zorunda kalacaksın," diye onu uyardı. Donovan sırtıttı. *Evet, aynı.*

Tam kırk beş dakika sonra Rio de Janeiro'daki kalabalık otobüs garajına girdiler. Otobüsten iner inmez nemli hava onları yuttu ve bir anda ter içinde kaldılar.

Kate nemli tişörtünü teninden çekerek, "Belki de önce sahile gitmeliyiz," diye önerdi.

"Bikini giyecek misin?" Donovan kalın kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayatımda hiç bikini giymedim," diye belirtti.

"Adil bir uyarı, yerel halk kıyafetlerini az tutma eğiliminde. Ve bence ortama uyum sağlamamız önemli." Adamın ağzı yukarı kalktı ve kadın adamın koluna vurdu.

"Evet, eminim." Ama ona arsız bir gülümseme fırlattı.

Şehir kapasitesinin ötesinde doluydu ve sahil boyunca uçsuz bucaksız bir otel şeridi vardı. Her ikisi de bir yerde yer ayırmış olsalar da Donovan kalacak tamamen yeni bir yer seçmeleri gerektiğine karar verdi. Her ihtimale karşı. Peşlerindeki kişinin misafir kayıtlarına erişip erişemeyeceği ya da nereye gitmeleri gerektiğini bilip bilmediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden rastgele bir otel seçtiler ve takma bir isimle giriş yaptılar. Hediyelik eşya dükkanından birkaç mayo ve temiz kıyafet aldıktan sonra odaya çıktılar.

Donovan Kate'i yatağa atmak ve dışarıda parti yapan şehrin geri kalanını unutmak istiyordu ama birbirlerine biraz eğlence sözü vermişlerdi. *Rio Karnavalı* dünyanın en büyük kutlamasıydı ve milyonlarca insanı bir hafta boyunca patlayıcı, canlı, şehvetli bir eğlenceye çekiyordu. Ve Donovan hayatında ilk kez samba çalan bu aksiyonun bir parçası olmak istiyordu.

Kate yüzünden. Her şeyi onunla yaşamak istiyordu.

Donovan yatak odasında mayosunu giyerken Kate de banyoya girip mayosunu giydi. Ya da bu durumda speedo'sunu. Kate'e oralarda her Geyin çok daha dar olduğunu söylediğinde abartmıyordu.

Cüzdanını Kate'in alt katta seçtiği plaj çantasına koyduktan sonra banyo kapısının açıldığını duydu ve kafasını yana çevirdi. Kate'in omuz hizasındaki saçları her zamanki at kuyruğu yerine yüzünü çevreliyordu ve üzerinde o güne kadar gördüğü en küçük iki parçalı mayo vardı. Ağzından salyalar akmaya başladı. İçini bir açlık kapladı ve yavaşça yanına yaklaştı, gözleri kızın lezzetli kıvrımlarının her birinde gezindi. Şelalenin üzerinden geçerken gözlüklerini kaybetmiş olabilirdi ama oldukça iyi bir manzara yakalamıştı.

"Kahretsin, Kate. Bikini giymeyi çok iyi biliyorsun," diye gürledi, anında sertleşmiş ve tehlikeli bir şekilde kendi altından kaymaya çok yaklaşmıştı.

Güzel bir kızarıklık yanaklarını pembeleştirdi. "Sen de takım elbiseni çok beğenmişsin," diye mırıldandıktan sonra adam onun ağzını ateşli bir öpücüğe boğdu. Dilleri buluştu, birbirine dolandı ve odadaki hava, klimaya rağmen yirmi derece daha yükselmiş gibi göründü.

Uzun bir süre sonra Kate titrek bir adım atarak geri çekildi ve plaj çantasına uzandı. "İşler fazla kızıışmadan gitsek iyi olacak."

"Çok geç," diye mırıldandı elini onun kışından çekerken. "Ama, evet. O ormandan çıkabilirsek eğlenceli şeyler yapacağımıza söz vermiştik."

"Eğer yelken kanatla uçmak istemiyorsanız, benim için sorun değil. Demek istediğim, şelalenin üzerinden geçerken hava aldık."

"Asla olmaz," dedi muzip bir gülümsemeyle ve kolunu uzattı. "Hayatının en güzel zamanını geçirmeye hazır mısınız?"

"Hadi yapalım."

Onuncu Bölüm

Hayatının en güzel günlerini geçirdiğini söylemek hafif kalırdı. Dışarı adım attıkları anda Kate ve Donovan şehri saran elektrikli atmosfere kapıldılar. Rio de Janeiro daha önce ziyaret ettiği hiçbir yere benzemiyordu ve hayatla dolup taşıyordu. Ünlü plajları ve yemyeşil manzaralarından zengin kültürel ortamına kadar her şey Kate'in çok hoşuna gitmişti. Nereye giderlerse gitsinler, etrafları canlı müzik, dans ve sanatla çevriliydi. Ayrıca, sıcak hava pek çok farklı yiyeceğin muhteşem kokusuyla doluydu ve Kate midesinin izin verdiği kadarını denemek için can atıyordu.

Copacabana'nın ince beyaz kumları büyüleyiciydi ve Donovan'la birlikte neredeyse bir saat boyunca Güney Atlantik Okyanusu'nda su sıçrattılar. Serinletici su ve Donovan'ın eğlenceli arkadaşlığı onu güldürmeye devam etti. Donovan onu kollarının arasına alıp dalgaların ortasında öperken, *işte özlediğim şey buydu*, diye düşündü. *Yeni maceralar ve bunları benimle paylaşacak iyi bir adam.*

Yüzdükten sonra Kate örtüsünü çekti ve Donovan da bir çift şort giydi. Bir satıcıdan hindistan cevizi suyu aldılar ve etrafta dolaşmaya başladılar. Yapacak ve görececek çok şey vardı. Normal turistlerin yanı sıra, sokaklar kutlama yapan ve parlak renkli kıyafetler giyen yerel halkla dolup taşıyordu. Geçit törenleri her yerdeydi ve süslü şamandırılar dansçılar, sanatçılar ve samba grupları eşliğinde yakın mahallelerden geçiyordu. Atmosfer inanılmaz bir enerjiyle titreşiyor ve Kate'in kendini tamamen özgür ve sınır tanımaz hissetmesini sağlıyordu. Her zamanki, dikkatle koruduğu benliğine ve sessiz doğasına hiç benzemiyordu.

Tedbirli Kate binayı terk etti.

Sonunda çok fazla *pão de queijo*, Brezilya peynirli böreği yediler ve böğürtlenle süslenmiş çok fazla *caipirinha* kokteyli içtiler. Güneş batmaya başladığında ve şehir gerçekten canlandığında heyecan havaya karıştı. *Rio Karnavalı* güzel bir kutlamaydı, gerçekten de Dünyanın En Büyük Gösterisiydi ve Kate de bunun merkez üssündeydi.

"Bu çılgınlık!" Kate seslerin kakofonisi arasında haykırdı, yavaşça döndü ve manzarayı içine çekti. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

Dönüp Donovan'a baktığında, Donovan'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Hayır. Asla," diye mırıldandı usulca, dikkatle ona bakarak.

Samba ritmi Kate'in kalçalarını sallamasına neden oldu ve kendini müziğin ve büyüünün baştan çıkarmasına izin verdi. Etrafındaki elektrikli ve canlı enerjiyi içine çekti. Donovan elini tutup sokağın ortasında onunla dans etmeye başladığında Kate başını geriye atıp güldü. O anın içinde kaybolup, vücutları birlikte hareket ederken, ritmi ve birbirlerinin ritmini bulurken ona sarıldı.

Kate'in dokunuşu ve etraflarındaki parti onu canlandırdı, mutlak bir özgürlük haline soktu, Temkinli Kate'in tüm izleri kaybolurken tamamen kaygısız olmasına izin verdi. Dans etmeyi bıraktılar, ağızları çarpıştı ve dünya etraflarında dönmeye devam ederken uzun süre öpüştiler. Diğer her şey yok oldu ve Kate ellerini Donovan'ın zarif saçlarında gezdirerek kalbini ona açtı, ona her şeyini sunmaya hazırды.

O an ve adam onu tamamen büyülemişti.

Belki bu işe fazla bulaşmakla aptallık etmişti ama o anda umurunda bile değildi. O sadece Donovan'ı istiyordu.

Ayak parmaklarının üzerine kalkarak dudaklarını adamın kulağının kabuğuna değdirdi ve "Beni otele geri götür" diye fısıldadı.

Donovan tereddüt etmedi. Elini tuttu ve o kadar hızlı döndü ki Kate kahkahalara boğuldu. Dönüş yolu boyunca neredeyse koçarak ilerlediler ve Kate sadece başını arkaya atıp gülebildi. Tanrım, kendini canlı hissediyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar çok ve tek istediği Donovan'a olabildiğince yakın olmaktı.

Odalarına vardıklarında kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. Sonra çok aç, neredeyse vahşi bir bakışla ona döndü. Kate plaj çantasını ve örtüsünü fırlatıp attı ve sandaletlerini tekmeleyerek çıkardı. Donovan'ın da soyunmaya bağlamasını izlerken nabızı hızla atıyordu. Vücudu gülünçtü, yırtık pırtık ve tonluydu ve onu iyice keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Bu sefer hiçbir kesinti olmayacaktı.

Çırılçıplak Donovan öne doğru yürüyüp Kate'in ayaklarını yerden kesince Kate hâlâ mayosunu çıkarıyordu.

"Bir dakika daha bekleyemem," diye homurdandı ve Kate'in boynunu öpmeye bağladı. Dudakları gıdıklandı ve Kate kıkırdadı -kıkırdadı- ve sonra onu yatağa fırlattı. Kate'in boğazından bir titreme sesi daha çıktı ve küçüklüğünden beri hiç böyle kıkırdamadığını fark etti. Belki o zaman bile değildi. Ama Donovan onun hiç bilmediği bir yönünü ortaya çıkarmıştı.

vardı. Brett ona buz kraliçesi demişti ve doğrusunu söylemek gerekirse, belki de ona karşı soğuk ve duygusal olarak mesafeliydi. Ama şu anda, eski kutup ayazından kalan her şey eriyip gitmişti.

Kate yanıyordu, sadece Donovan'ın söndürebileceği şiddetli bir arzuyla yanıp tutuşuyordu.

Tüyleri diken diken olmuştu ama bunun nedeni klima ünitesi değildi. Tamamen beklentiden kaynaklanıyordu. Donovan yavaşça vücudunda ilerleyip hassas tenine öpücükler kondururken, kadın titredi ve kıvrandı.

Göbek deliğinin etrafını yaladıktan sonra durakladı. "Üşüdün mü?"

Kate yatak örtüsünü elleriyle kavradı ve iki büküm oldu. "Hayır... yanıyor..."

"Daha da ateşli olacaksın," diye söz verdi ve kalçalarını kavrayarak onu yatağa sabitledi ve bacaklarını daha da ayırdı.

Adamın sıcak nefesi en mahrem bölgesine üflediği anda Kate inledi. Adam onu öldürüyordu ve Kate'in onun ağzına ihtiyacı vardı-

"Ohhh," diye inledi. Sıcak ağzı temas etti ve eğer bir kedi ağlayabilseydi, onunki ağlayan, haykıran, hüngür hüngür ağlayan bir karmaşa olurdu. O hınzır dili yaladı ve alay etti, onu açtı ve ona maruz bıraktı. Adam klitorisini ağzına alıp diliyle ısıtırken, hafifçe ısırp dünyasının ekseninden kaymasına neden olurken kızın nefesi kesildi.

Ellerini adamın ipeksi saçlarının arasından kaydırarak ağzına doğru eğildi ve iç kasları titreşti, kasıldı ve lanet olası rahmini mini bir deprem sarsmış gibi sallandı. Daha önce sadece bir kez oral seks yapmıştı ve böyle bir şey hissetmemişti. Brett'in başından beri bu konuda söylenip durduğundan bahsetmiyorum bile.

Donovan, "Tadın çok güzel," diye homurdandı. "Bütün gece senden içebilirim."

Bütün gece mi? On saniye daha dayanabileceğinden emin değildi. Ve tam beş saniye sonra, içinden güçlü bir salıverme sesi yükselirken ve zevk her bir sinir ucunda patlarken haykırdı.

"Kahretsin!" Başını geriye atarak tüm vücudunu saran güçlü dalgalara teslim oldu. Nefes almaya çalışarak gözlerini kapadı ve Donovan yukarı çıkıp onu derinden öperken hülyalı bir şekilde iç çekti. Sonunda öpücüğü bıraktığında, biraz sersemlemiş hissederek ona sıırttı. "Bu konuda gerçekten çok iyisin."

Sırıttı. "Ben her zaman mükemmeliyetçi oldum. Ve sen benim adımları haykırana kadar işim bitmiş sayılmaz."

Kate sertçe yutkundu ve her zaman kötü adamlar tarafından rahatsız edildikleri anın bu olduğunu fark etti. Ama bu sefer değil.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Komodinin üzerindeki pakete uzandı ve yırtarak açtı. "Bir tango ordusu kapıyı yumruklamaya başlasa bile umurumda değil," dedi korumayı kalın boyundan aşağı yuvarlayarak. "Bu sefer hiçbir şey için durmayacağım."

Kate bacaklarını onun etrafına sararak onu cesaretlendirdi. "Üçüncü sefer uğurludur, değil mi?"

Cevap niteliğinde bir hırıltıyla onu içine doğru itmeye başladı ve Kate'in gözleri yuvalarından fırladı. Her şey çok fazlaydı. Adamın onu germesi ve doldurması öforik olmaktan başka bir şey değildi. Aralarındaki bağ onu içten içe aydınlatıyordu ve adam hareket etmeye başladığı anda Kate onun pazılarını kavradı ve onun zorlu ritmine ayak uydurdu.

İnlemeleri ve homurtuları, aşağıdaki sokaktaki partinin sesleriyle birlikte havayı doldurdu ve ona doyamadı. İç duvarları sıkışmış, onu sertçe sağıyordu.

"Siktir, Kate!" Adamın kalçaları daha hızlı hareket etti ve Kate de onunkileri yuvarlayarak adamın sikinin tatlı noktasına çarpmasını sağladı. Tekrar ve tekrar. Ta ki zevkten öleceğini düşünene kadar.

Hiç orgazmdan ölen oldu mu? diye merak etti.

Parmakları klitorisini çevrelediği anda oyun bitmişti. Adını haykırdı, vücudu kamburlaştı, amı sıkıştı. Bir an sonra Donovan bir küfür savurdu ve sertçe titredi. Sonra onun yanına çöktü, sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Kate yan döndü ve bakışları kilitlendi. Uzun bir an boyunca ikisi de tek kelime etmedi. Rio'nun büyüğü onları bir huşu ve duygusallık balonunun içine hapsetmişti.

Ve ikisi de birlikte geçirdikleri hafta sonu sona erdiğinde ve gerçeklik geri geldiğinde neler olacağını düşünmek istemiyordu.

Konu Kate olduğunda, Donovan doyumsuzdu. Bütün geceyi onun bacaklarının arasında, vücudunu keşfederek ve kulağına müstehcen sözler fısıldayarak geçirdi.

onu boşaltırken. Tekrar ve tekrar. Sanki bu onların tek şansydı, özel hafta sonlarıydı ve bittiğinde büyü bozulacak ve her şey normale dönecekti.

Donovan New York'taki hayatına, Kate de Tennessee'deki hayatına geri dönecekti. Bu düşünce onu üzdü ve zihninden uzaklaştırarak Kate'e ve birlikte geçirdikleri akıllara durgunluk veren geceye odaklandı.

Kaçınılmaz olarak sabah oldu ve onunla yavaşça seviştikten sonra, onu serin fayanslara karşı duşta tekrar aldı. Sonrasında fazla oyalanamazdı yoksa toplantısına geç kalma riski vardı. Geçmişte olsa, böylesine önemli ve muhtemelen hayatını değiştirecek bir toplantıdan önce asla bütün gece ayakta kalmazdı. Ama Donovan Kate'le geçirdiği tek bir andan bile pişmanlık duymuyordu. Aslında, ondan ayrılmak konusunda isteksizdi.

"Gitmelisin yoksa geç kalacaksın," diye azarladı, boynuna sokulup hafifçe ısırırken onu itmeye çalıştı.

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, Donovan toplantıyı yeniden planlamak ve Kate'i yatağa geri sürüklemek istiyordu. Ama yapamazdı. Kent Warren bugün onunla görüşmeyi kabul ettiği için şanslıydı ve Donovan başkalarının değerli zamanını çalacak biri değildi. Özellikle de Warren gibi onunla görüşecek kadar nazik bir milyarderin.

"Ben gidiyorum." Onu dudaklarından sertçe öptü ve geri çekti.

"İyi şanslar. Harika olacağını biliyorum."

"Teşekkürler. Döndüğümde bunu kutlayabiliriz." "İyi bir plana benziyor. Öldür onları."

Donovan ona hızlı bir öpücük daha verdikten sonra, diğlerini sıkarak ve pantolonundaki ağırlığı görmezden gelerek kendini oradan uzaklaşmaya zorladı. Kate'in dün gece düşürdüğü plaj çantasının hâlâ yerde durduğu yere doğru yürüdü. Cüzdanını bulmak için elini çantaya daldırdı, çıkardı ve açtı. Yüreği ağzına geldi. Flaş bellek gitmişti.

"Siktir!"

"Neyin var?" Kate yanına yaklaştı. "Biri flash belleği çalmış."

Ağzı düştü. "Ne?"

"Dün biz dışarıdayken bir noktada olmuş olmalı."

Donovan yenik bir iç çekişle başını arkaya eğdi. Sunumu için ihtiyaç duyduğu her şey o flash bellekteydi - notları, sunumu, teknik özellikleri, geçen yıl tasarlamak için harcadığı sayısız fikir. Ve şimdi bazı

Pislik her şeyi çalmıştı ve parlak fikrini başka birine sunmak için herhangi bir yere gidiyor olabilirdi. İçinden öfke akıyordu.

"Buna ihtiyacın yok," dedi Kate usulca. "Bu sunumu avucunun içi gibi bildiğini biliyorum. Şimdi git ve dehanı kullanarak o milyarderin aklını başından al."

Donovan kaşlarını çattı. Haklı mıydı? Bunu onsuz yapabilir miydi? "Kendinden şüphe etme, Donovan. Bunu başarabilirsin."

Kate'in haklı olduğunu biliyordu. Notları olsa da olmasa da bunu yapabiliirdi çünkü uzun zamandır bu an için hazırlanıyordu. Flash belleği birinin elinde olsa bile Donovan Spectre'in yaratıcısıydı ve kimse onun icadını ve potansiyelini onun kadar anlayamazdı.

Öne doğru eğilerek Kate'in alına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim Kate.

Bana inandığın için."

"Her zaman," diye mırıldandı.

Bir elini saçlarında gezdirdi, gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve dışarı çıktı. Asansörle lobiye inerken kendi kendine moral konuşması yaptı ve zihinsel olarak sunumunu gözden geçirmeye başladı. Otelden çıktıktan sonra caddeye indi ve Warren'ın ofisine gitmek için bir araç buldu.

Şehir çoktan canlanmış ve yeniden partilemeye başlamıştı. Sanki kimse uyumamış gibiydi. Rio hem bulaşıcı hem de büyüleyici bir enerji yayıyordu.

Kahretsin, Donovan bu şehri gerçekten sevmeye başlamıştı.

Kent Warren'ın, Rio de Janeiro'nun normalde hareketli bir finans bölgesi olan ve yüksek gökdelenlerin bölgenin çarpıcı doğal manzaralarıyla iç içe geçtiği *Centro*'da bir ofisi vardı. Ancak Karnaval tüm hızıyla devam ederken kimse çalışmıyordu. Ofisler ve binalar bomboştu ve Donovan taksiden indiğinde ensesinde bir şeylerin karıncalanmasına neden oldu. Bunu bir kenara iterek çalınan flaş belleğe bağladı. Donovan kendini hazırlıksız hissetmekten ve hatta kandırılmış olmaktan nefret ediyordu. Geriye dönüp baktığında, birinin gelip plaj çantasından cüzdanını alması için pek çok fırsat vardı. O ve Kate yüzerken, dans ederken, yemek yerken ya da sonsuz kalabalığın arasında yürürken, tamamen birbirlerine odaklanmışken, hırsız çantayı avuçlayabilirdi. Çantanın fermuarı bile yoktu. Plaj aksesuarları için tasarlanmış ucuz bir plastik hasır çantaydı sadece.

Ama gerçek şu ki, sunumunu aylar öncesinden ezberlemişti ve bunu yapacak özgüvene ve bilgiye sahip olduğunu biliyordu. O gidiyordu

Oraya gidip Kent Warren'ı şaşırtmak için. Şu anda doğal bir felaket dışında hiçbir şey onu durduramazdı ve o yatırım parası banka hesabında olduğu kadar iyiydi.

Donovan binaya adımını attığında gördüğü boşluk biraz ürkütücüydü. Özellikle de az önce geride bıraktığı onca heyecan ve sonsuz kalabalıktan sonra. Bunu görmezden gelerek asansöre doğru yürüdü ve yirmi beşinci kata çıktı. Şu anda düşünmesi gereken tek şey finansmanı güvence altına almaktı.

Asansörün yukarı çıkması sadece birkaç dakika sürdü. Donovan asansörden indi, bir çift cam kapıdan geçti ve bir asistan tarafından karşılandı. Zarif kadın masasından kalktı ama bir süre sonra geri döndü. Kusursuz bir İngilizceyle, "Lütfen beni takip edin," dedi.

Göz kamaştırma zamanı, diye düşündü Donovan. Ofise adımını atar atmaz Warren dönüp baktı ve Donovan bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Warren hiç de mutlu görünmeden, "Başardın," diye mırıldandı. Neredeyse Şaşırdım. Ya da belki Donovan'ın duyduğu hayal kırıklığı buydu.

Selam vermemesi Donovan'ı şaşırttı. "Tabii ki. Bugün saat 10'a yeniden planladık."

"Doğru. Sanırım unutmuşum," dedi Warren beceriksizce. "Aslında bugün çok meşgulüm ve bu toplantıya katılacak zamanım yok."

Gerçekten mi? Çünkü ofis boştu. Burası daha fazla ölü olamazdı. Şüpheli olmasına rağmen Donovan'ın kalbi sıkıştı ve bir an için nasıl cevap vereceğini bilemedi. *Kendine gel, D. O meşgul bir adam.* "Yarına ne dersin?"

Warren elini havada salladı. "Gerçek şu ki artık ilgilendiğimi sanmıyorum. Biraz araştırma yaptıktan sonra insansız hava araçlarının bir düzine olduğunu fark ettim."

"Benim dronum değil," diye ısrar etti Donovan, sesi kararlıydı, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Bunca yolu, Warren'ı dronunun ne kadar özel olduğuna ve dünyayı nasıl değiştireceğine ikna etme şansı bulamadan oradan kovulmak için gelmemiştir. "Tek istediğim beş dakikanızı ayırmanız Bay Warren. Rio'ya kadar onca yolu geldim-"

"Özür dilerim. Bu mümkün değil. Ve dediğim gibi, fikrimi değiştirdim."

Donovan'ın çenesinde bir kas gerildi ve hayal kırıklığı içine doldu. Drone'unun özelliklerini mükemmelleştirmek için o kadar zaman, araştırma ve çaba harcamıştı ve şimdi bu pislik ona beş dakika bile veremedi. Onun

dikkati masanın üzerinde duran ve Karnaval'ı temsil eden maskeli figürün büyük, ağır görünümlü heykeline kaydı. Dün Kate'le birlikte şehrin kutlamalarının tadını çıkarırken hayatının en güzel gününü geçirmişti.

Henüz pes etmeye hazır değildi. Ne drone'unu fırlatmaktan ne de Kate'le daha fazla zaman geçirmekten.

"Yarattığım şey savaşın çehresini değiştirecek. ABD hükümeti onlara sunabileceğimiz şey için bir servet ödeyecek. Ama önce bir prototip yaratmalı, test etmeli ve ince ayar yapmalıyım. Eminim sizin gibi akıllı bir işadami yatırımınızın karşılığını nasıl alacağınızı görebilir."

Warren'ın kara gözleri kısıldı. "İlgilenmiyorum ve senden gitmeni istiyorum. Güvenliği çağırarak zorunda bırakma beni."

Kafası karışan Donovan ellerini havaya kaldırdı. "Evet, tabii. Her neyse." Az önce ne olduğunu merak ederek kapıya doğru döndüğünde, Warren'ın bilgisayarının yanından çıkan bir flaş belleği gözüne ilişti.

Üzerinde küçük mavi kurukafa ve çapraz kemikler etiketi olan flash belleği.

Çalınanın aynısı.

Hooyah.

On Birinci Bölüm

Donovan masaya doğru koşarak flash belleği bilgisayardan çıkardı ve Kent Warren'la yüzleşmek için arkasını döndü. "Flaş belleğim neden sende?" diye sordu.

"Hayatta kalmaman gerekiyordu," dedi Warren duygularından eser kalmadan. "Kim bir uçak kazasından sağ kurtulur ki?"

Birdenbire her şey yerli yerine oturmaya başladı ve Donovan midesinin bulandığını hissetti. Hack, uçak kazası, ormanda onları kovalayan adamlar ve şimdi de çalınan flaş belleği. Warren o adamları drone'unun özelliklerini çalmaları ve onu öldürmeleri için göndermişti, böylece Spectre'nin tüm sorumluluğunu üzerine alabilecekti. Hiçbir zaman bir yatırımcı gibi davranmak gibi bir niyeti olmamıştı.

Açgözlü piç kurusu.

Donovan'ın öfkesi taştı ve Warren'a saldırmak üzereydi ki adam çekmecesine uzandı ve bir Taurus .357 Magnum tabanca çıkardı. "Seninle ilgilenileceği konusunda teminat almıştım ama her zamanki gibi her şeyi kendim yapmak zorundayım."

"Whoa." Donovan ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Uçağın içine ettin, sonra da hayatta kalmamam için o adamları gönderdin."

Bu bir soru değildi. Gerçek şu ki Kent Warren, Donovan'ın drone'unu kendisininmiş gibi göstermek için her türlü önlemi alacak kadar açgözlü bir sosyopattı.

"Sen öldürmesi zor bir adamsın."

"Eski Deniz Komandosusu. Biz kolay batmayız." "Ama aşığı iniyorsun. Ve şimdi senin zamanın-"

"Hâlâ birlikte çalışabiliriz," diye ısrar etti Donovan, bu karmaşadan nasıl kurtulacağını düşünürken biraz zaman kazanmaya çalışıyordu. Çünkü batacak biri varsa, o da karşısındaki bu küstah herifti.

"Ortaklarla iyi çalışmam, bu yüzden fikrinizi en yüksek teklifi verene satacağım. Ve inanın bana, dışarıda ABD hükümetinden çok daha fazla para ödeyecek bazı kuruluşlar var."

"Teröristler," diye mırıldandı Donovan.

Warren omuz silkti. "Narkotikler, cihatçılar... Kim oldukları ya da neye inandıkları umurumda değil. İnandığım tek şey yüce dolar. Ve en çok parayı kim ödemek isterse drone özelliklerini o alacak."

Donovan başını salladı, tamamen iğrenmişti. Bu tam da korktuğu şeydi - drone'unun yanlış ellere geçmesinden. Ve bunun olmasına izin veremezdi. "Kendi ülkeni gerçekten satar mısın?"

"Belki fark etmediniz ama ben oradan ayrıldım. Brezilya artık benim ülkem." "Yeterince adil. Peki ya aileniz ve arkadaşlarınız? Onları da tehlikede mi? Çünkü o insansız hava aracını yabancı bir düşmana satmak masum insanların öleceği anlamına geliyor."

"Benim tek sadakatim kapitalizme," dedi soğukkanlılıkla ve duygusuzca. "Bir uyuşturucu baronunun böyle bir teknoloji için ne kadar ödeyeceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Senin zaten milyarlarca doların var," diye tersledi Donovan.

"Ve bu dronu sattığımda bir trilyonum olacak."

Ne açgözlü bir pislik. Belli ki fikrini değiştiremeyecekti. Ama Donovan'ın yine de biraz zaman kazanması gerekiyordu. Aklına bir fikir geldi ve Warren'a doğru hafif bir adım attı. Cesaret edebildiği kadar. Bir SEAL olarak yakın muharebe hiçbir zaman en sevdiği şey olmamıştı ama ironik bir şekilde buradaydı ve işler boka sarmak üzereydi. Donovan sadece paslanmış askeri becerilerinin devreye girmesini ve kafasına bir kurşun yemekten kaçınacak kadar hızlı hareket edebilmeyi umuyordu.

Çünkü ilk kez geri döneceği biri vardı... ve Kate'e geri dönmeyi gerçekten istiyordu.

Warren, "Flaş belleği yere bırak," diye emretti.

Yenilmiş gibi davranan Donovan daha da yaklaştı, masaya doğru adım attı ve silahı yere bırakacakmış gibi davrandı. Bunun yerine, son saniyede maskeli heykelciği yakaladı, tüm gücüyle yukarı doğru savurdu ve silahı Warren'ın elinden aldı. Deneyimsiz bir aptal gibi silahı düz tuttuğu için haklıydı.

Tabanca havada uçtu ve Donovan heykeli bırakıp kendini ileri fırlatarak milyarleri yere serdi. Geriye doğru düştüler ve Donovan birkaç sert yumruk attı. Warren bir dövüşçü değildi ve kafasına yediği bir yumruktan sonra adam bayıldı.

Öfkelenen Donovan onu itti ve ayağa kalktı. Sonra adamın dizüstü bilgisayarına doğru yürüdü, kablolarını çekip çıkardı ve kolunun altına sıkıştırdı. Warren'ın bilgisayarında milyarleri alaşağı edecek bir şeyler olmalıydı ve Donovan bilgisayarına girip bunları bulmayı planlıyordu. Daha önce yaptıkları

Konuşma Donovan'a Warren'ın kimseye sadakati olmadığını ve yasal olsun ya da olmasın elinden geldiğince çok para kazanmaya eğilimli olduğunu söyledi. Donovan bu piçin sahip olduğu her türlü alçakça ve yasadışı gelir kaynağının kokusunu alıp izini sürmeyi ve ardından onu Rio'daki doğru ve güvenilir insanlara ifşa etmeyi planlıyordu.

Düşündüğünün aksine, Kent Warren dokunulmaz değildi. Ve Donovan o pisliği adalete teslim etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Kate, Donovan döndüğünde kutlama yapmayı bekliyordu, bu yüzden ona olanları anlattığında şok oldu. Ayrıca Rio'da daha fazla kalmanın güvenli olmadığını ve yapabilecekleri en iyi şeyin hemen eve dönmek olduğunu açıkladı.

Donovan New York'a geri dönerken, Kate Tennessee'ye döndüğünü büyük bir üzüntüyle fark etti.

Sadece bu düşünce bile midesinin sert, küçük bir acı düğümüne dönüşmesine neden oldu. Ve Tijuca'yı görmemişti bile.

Donovan sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Parkına gidemediğin için üzgünüm," dedi.

"Bir dahaki sefere, değil mi?" Sesindeki melankoliyi duydu ama önemsizmiş gibi davranmaya çalıştı. Gerçek şu ki yakın zamanda Rio'ya dönmeyecekti. Ama onu daha da üzen şey, hayatında bir kez yaşadığı maceranın aniden sona ermesiydi.

Çünkü çok kızgın ve güçlü bir Kent Warren hâlâ dışarıdaydı, büyük olasılıkla şu anda bilinci yerindeydi ve intikamını almaya hazırdı. Donovan onu çabucak toparlanması için cesaretlendirdi ve yirmi dakikadan kısa bir süre içinde kaldırırma inip havaalanına giden bir arabaya bindiler. Donovan onlara eve dönüş için direkt uçuş bulmuştu ama iki farklı uçaktaydılar ve iki farklı şehre gidiyorlardı. İki farklı hayat.

Veda etme fikri kalbini sızlattı.

Her şey çok hızlı ilerliyor gibiydi ve o daha gözünü kırpmadan valizlerini kontrol etmiş ve güvenlikten geçmişlerdi.

"Fazla zamanınız yok," dedi Donovan. "Sizi kapınıza kadar geçireyim ve uçağa sağ salım bindiğinizden emin olayım."

Kate'in içinde duygular kabarıyor ve kapısına yaklaşan her adımda arkasını dönüp kaçmak istiyordu. Sanki doğruca

Eve uçmak yerine idam cezasına çarptırıldı. İsteddiği her şey tam önündeydi ve sonsuza dek elinden alınmak üzereydi. Çünkü Donovan'sız bir hayat sıkıcı, bunaltıcı ve yalnız olacaktı. Gidecekleri yere vardıklarında Kate pencereden onu buradan götürecek olan aptal uçağa baktı. Donovan'dan uzağa.

Gözyaşlarını tutarak onun karamel gözlerine baktı. *En iyisi veda edip uzaklaşmak*, dedi kendi kendine. *Seni bir bebek gibi ağlarken görmeden önce.* Yine de ayakları hareket etmeyi reddetti. "Gitmek istemiyorum," diye itiraf etti, gözyaşlarının yüzünden süzülmesini engelleyemiyordu.

"Gel buraya." Donovan onu kendine çekti ve güçlü kucakıyla sardı. "Lütfen, ağlama."

"Elimde değil. Seni özleyeceğim."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece iri bir eliyle kızın saçlarını ve sırtını okşadı. Sonra alçak bir sesle, "İkimiz de bu anın geleceğini biliyorduk," diye mırıldandı.

Onun sözleri göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Bu işleri kolaylaştırmıyor." "Hayır, kolaylaştırmıyor."

Kate ne kadar süre orada durup birbirlerine sarıldıklarından emin değildi ama bankodaki görevli uçağa son binişin yapıldığını anons ettiğinde Donovan sonunda onu bırakıp geri çekildi. Bu, her kitabında kahramanın gitmeden önce kadın kahramanın elini tuttuğu, gitmesine izin vermeyeceğini açıkladığı ve sonra onu anlamsızca öptüğü andı. Ona hiçbir yere gitmeyeceğini ve onu sevdiğini söylediği andı.

"Gitmelisin," diye fısıldadı Donovan.

Ama sen kahraman değilsin Kate.

Sözleri onu tamamen yıkmamış gibi davranan Kate cesurca başını salladı. Sonra arkasını döndü ve biniş kartını tarayan havayolu görevlisine doğru yürüdü. Bip sesi duyulduktan sonra Kate jet yoluna giden uzun koridora adımını attı. Donovan'ın gözlerini üzerinde hissederek durakladı ve arkasına bakmak yerine daha dik durarak kendini yaşadığı en güzel zamandan uzaklaşmaya zorladı.

Ve sırlıslıkla aşık olduğu adam.

Kate'in gitmesine izin vermek ve onun uzaklaşmasını izlemek muhtemelen Donovan'ın şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Neredeyse iki kez peşinden gidecekti ama

Havayolu çalışanın uyarı dolu bakışları onu tereddüde düşürmüştü. Bileti olmadığı için, tam bir deli gibi Kate'e bağırarak yanından geçmek ve jet yolundan aşağı koşmak istemiyordu. Bugün ve bu ağıda, muhtemelen tutuklanırdı.

Bunun yerine, yorgun bir iç çekti ve kapısına doğıru gitmek için arkasını döndü.

Uçağı kalkana kadar geçirmesi gereken birkaç saat kesinlikle berbattı. Birbirlerinden bu kadar uzakta yaşarlarken bu ilişkiyi nasıl yürütebileceklerine dair kafasında pek çok soru vardı. İronik bir şekilde, uzun mesafeli bir ilişki istediğini düşünüyordu. Kate'le tanışana ve bunun onu asla tatmin etmeyeceğini anlayana kadar. Ona her gün, bütün gün ihtiyacı vardı.

Ama onunla bir geleceğin lojistiğini çözmeden ya da ona yanlış bir umut vermeden önce Kent Warren'ı yok etmesi gerekiyordu. Ve hiçbir şey onu derinlere inmekten ve o pisliğin en karanlık sırlarını öğrenmekten alıkoymayacaktı. Warren mahvolacaktı. Donovan bundan emin olacaktı.

O haftanın ilerleyen günlerinde Donovan, Jericho "Trip" Strong, Deacon "Thunder" Keller ve Aidan "Vain" Wolf ile evinin sokağındaki bir spor barında tanıştı. Jericho ve Deacon New York'un taşrasında yaşıyor olsalar da sık sık şehre ziyarete geliyorlardı. Aidan, eşi Kennedy ile birlikte Hudson Nehri'ne bakan ve çok da uzak olmayan bir çatı katında yaşıyordu.

"Tamam, dököl bakalım," dedi Jericho ve elindeki bira şişesini Donovan'a doğıru eğdi. Boston Red Sox şapkası takıyordu -Yankees bölgesinde olduğı düşünülrse cesurca bir hareketti bu- ve sonsuz parlak renkli mürekkebi vardı. "Neden üzölüyorsun?"

"Evet, D. Sanki köpeğin yeni ölmüş gibi davranıyorsun," diye ekledi Deacon, süslü IPA'sından bir yudum alırken. Jericho'nun en iyi arkadaşının dövmelele daha da fazlaydı ama dış görünüşündeki kötü ocuk imajıyla ilginç bir çelişki oluşturan zarif bir havası ve doğıştan gelen bir cılası vardı. Muhtemelen ailesi eski bir aileden geliyordu ve isteseler şehrin yarısını satın alabilecek kadar paraya sahiplerdi. Ailesinin pislik olması çok kötü.

Donovan kara başını eğen Aidan'a baktı. Aidan eskiden tanıdığı en düşünceli adamdı ama Kennedy'ye aşık olduğundan beri gülümsemeye başlamıştı. Donovan, kadını gelip bunu kanıtlamadan önce adamın gamzeleri olduğunu bile bilmiyordu.

Donovan neredeyse homurdanarak, "Ben üzölümüyorum," dedi. *Tamam, belki de öyleyimdir. Birazcık.*

"Saçmalık," dedi Aidan, tabağındaki hardal yığınının arasından bir çubuk kraker ısırtığı sürükleyip ağzına atarken.

Donovan derin bir nefes alarak sandalyesine geri oturdu. "Tamam, geçen hafta sonu Rio'ya nasıl gittiğimi biliyorsun."

"Evet, Warren'a neler oluyor?" Jericho sordu.

"Onu tutukladılar, değil mi?" Aidan öne doğru eğildi, gece mavisi gözleri kısıldı.

"Yaptılar. Sabit diskindeki bazı şifreli dosyaları kırdıktan sonra parayı buldum. Rüşvetten politikacılara kirli para aktarmaya ve cinayete teşebbüse kadar her şey var. Geçen yıl bir numaralı rakibinin gizemli ölümüyle bir ilgisi olduğunu keşfederlerse hiç şaşımam. O pislik her türlü karanlık işin içindeydi."

Deacon kuru bir sesle, "Milyarlarını böyle kazandı," dedi.

Donovan dikkatini bira şişesine verdi ve ıslak etiketi karıştırdı. "Sana söylemediğim bir şey daha var."

"Ne?" Jericho sordu.

"Biriyle tanıştım."

"Ne?" Jericho ve Deacon aynı anda haykırırken Aidan'ın ağzı bir karış yukarı kalktı.

Aidan alçak sesle kıkırdarak, "Perişan görünmene şaşmamalı," dedi.

"Rio'ya giden aynı uçaktaydık - düşen uçakta - ve sonra Warren'ın adamlarından kaçmaya çalışırken ormanda kaybolduk. Hafta sonunu Rio'da birlikte geçirdik ve..." Bir elini ipeksi saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çatı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Deacon sırtarak. "Geçirdiğin en iyi hafta sonu muydu?"

Donovan başını salladı. "Yine de mantıklı gelmiyor. Bu kadar kısa süredir tanıdığım birine nasıl aşık olabilirim?"

"Olur böyle şeyler," dedi Aidan bilgece. "Mantıklı mı? Hayır. Üzerinde herhangi bir kontrolünüz var mı? Kesinlikle hayır. İyi şanslar, dostum."

"Teşekkürler. Bu çok yardımcı oldu." Donovan birasının kalanını içti. "Peki, nerede bu gizemli kadın?" Jericho sordu.

"Tennessee'ye geri döndü. Kate'in orada bir hayatı var ve benim de burada işlerim var. Asla yürümezdi."

"Neden olmasın?" Deacon bastırdı. "İnsanlar her zaman uzun mesafe yapar. Ben bunu asla yapamazdım. Adri'siz bir gün beni deli eder."

"Tüm hafta sonu çılgınca bir bulanıklıktı, bu yüzden gelecek hakkında hiç konuşmadık."

"Ama sen ona aşık oldun," dedi Aidan.

Bu bir soru değildi.

"Evet, öyle," diye itiraf etti Donovan. "Ama ne yapabilirim ki?"

"O nasıl hissediyor?" Deacon sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Yani, benden hoşlandığını biliyorum ama bu sadece bir hafta sonu kaçamağıydı, değil mi?" *Değil mi?* "Gitmesine izin vermek zorundaydım."

Bunu düşündükçe Donovan daha çok merak ediyordu. Belki de Kate'in gitmesine çok kolay izin vermişti. *Kahretsin.*

"Her şeyi berbat ettim, değil mi?" Donovan midesini korkuyla doldurarak sordu. "Evet," dedi Aidan memnuniyetle.

"Boşuna," dedi Jericho. "Uçağına atlayıp onu geri almak için büyük bir prodüksiyon yapmalıydın. Hatunlar böyle şeyleri sever."

Hay sikeyim. "Onu aramalı mıyım?"

"Ben olsam tavsiye etmezdim," dedi Deacon. "Muhtemelen kızgındır. Özellikle de onunla yattıktan sonra kavga etmeden çekip gitmesine izin verdiyseniz." Donovan başını öne eğdi. "Lanet olsun. Peki, şimdi ne yapacağım?"

Jericho, "Boku yedin," dedi ve birasını bitirdi.

"Büyük bir jest yapmadığın sürece." Aidan hardala bulanmış bir simit ısırığı daha yedi.

Donovan dirseklerini masaya koydu ve öne doğru eğildi. "Ne gibi?" Bir yıl önce biri ona bu üç palyaçodan ilişki tavsiyesi isteyeceğini söyleseydi gülerdi. Ama şimdi hepsi sakinleştiğine göre, yol göstermelerini umarak dikkatle dinledi.

"Tennessee'ye giden ilk uçağı atla. Kapısına git ve yalvarmaya başla," diye bilgilendirdi Aidan onu.

Donovan bu fikri düşündü ve sonra yavaşça başını salladı. "Bunu yapabilirim." "Ve umarım affedici bir ruh hali içindedir," diye ekledi Deacon ve diğer

Donovan'ın aklında bir oyun planı oluşmaya başladığında erkekler güldü.

Kate'in çekip gitmesine izin vermek hayatının en büyük hatasıydı. Biraz hasar kontrolü yapmanın zamanı gelmişti. Ve, büyük ihtimalle, ciddi bir yalvarış.

On İkinci Bölüm

Kate Donovan Briggs'i unutmaya çalışıyordu. Ama seyahati yarıda kesildiği için hâlâ işten izinli olduğundan, onunla geçirdiği her anı yeniden yaşamak için dünya kadar zamanı vardı.

Ve onun kendisinden ne kadar kolay uzaklaştığını düşündükçe canı daha çok yanıyordu. Birbirlerini ziyaret etmelerini ya da konuşmalarını bile önermemişti. Ama yine de o da önermemişti. Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle kendini kanepeye attı ve gözlerini tavana dikti.

Belki de onu cesaretlendirmeli ya da geleceklerinin ne getireceğini açıkça sormalıydı. Ama çaresiz ya da saf görünmek istemiyordu. Belki de bunu bir hafta sonu ilişkisi olarak tutmak en iyisiydi. Birbirlerinden bu kadar uzakta yaşadıklarına göre ne bekliyordu ki? Birlikte geçirdikleri zamana dair anıları çok güzeldi ve onları sonsuza dek yaşatacaktı.

Ama o daha fazlasını istiyordu.

Belki onu New York'ta bulabilirdi. Hayır, ne kadar acınası. Ne de olsa o bir hackerdı ve eğer isterse onu bir çırpıda bulabilirdi. Ama onunla bir şeyler yapmak istediğini gösteren tek bir arama ya da mesaj almamıştı.

Ve bu onun düşündüğünden daha fazla canını yaktı.

En azından gelecek hafta işe dönecekti, böylece Donovan dışında odaklanabileceği başka bir şey olacaktı. Eninde sonunda bu karşılıksız duygular azalacak ve yok olacaktı. Öyle değil mi?

Her ne kadar onu unutmak, aklından ve kalbinden silmek istese de bu imkânsızdı. Kate onu düşünmeden duramıyor ve maceralarının her anını yeniden yaşayarak zamanını dolduruyordu. Hâlâ onun tadını alabiliyor, kokusunu duyabiliyor ve onu hissedebiliyordu. Sokakta samba grubuyla dans ettikleri gece,

Karnaval'ın ruhu ve enerjisiyle çevriliyken, sert bir şekilde düştü. Elleriyle yüzünü kapatarak tekrar ağlamamaya çalıştı. *Seni istemiyor*, dedi kendi kendine ve gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaparak burnunu çekti. Kapı çalındı ve ayağa kalktı, elinin tersiyle yüzünü sildi.

elini akan burnunun üzerine koydu.

Tam bir enkaz gibi görünmesine rağmen yavaşça ayağa kalktı ve kapıyı açmak için yürüdü. Kimseyi beklemediği için gelenin Amazon olduğunu düşündü.

Ormanda kaybolan ve kötü adamlardan kaçan bir çift hakkında sipariş ettiği iki yeni romantik gerilim kitabıyla birlikte teslimat.

Tanrım, kendine işkence etmeyi seviyordu.

Kate kapıyı açtı ve karamel rengine bürünmüş bir çift tanıdık kahverengi göze bakarken şaşkınlıktan bir an sesini çıkaramadı.

"Merhaba Kate," dedi Donovan, elinde büyük bir kır çiçeği buketiyle onun önünde dururken. Kate cevap vermeyince huzursuzca yerinden kıpırdandı. "İçeri girebilir miyim?"

Kate boğazını temizledi. "Ah, evet." Kenara çekilerek adamın içeri girmesine izin verdi. "Burada ne işin var? Beni nasıl buldun?"

Ağzı yukarı kalktı. "Ben bir hacker'ım, unuttun mu? Herkesi bulabilirim."

"Doğru." Onun daha fazlasını söylemesini bekledi ve bu ziyaretin ne anlama gelebileceğini anlamaya çalıştı. Çok fazla yorum yapmak ya da heyecanlanmak istemiyordu. Kalbi bir kez daha reddedilmeyi kaldıramazdı.

Ona kır çiçeklerini uzattı. "Bunlar senin için."

"Teşekkürler," dedi kadın usulca ve çiçekleri aldı.

"Çiçekçi bana en sevdiğin çiçeğin ne olduğunu sorduğunda..." Tereddüt etti, sesi kesildi. "Cevap veremedim. Ve bunun ne kadar büyük bir trajedi olduğunu fark ettim."

Pişmanlık dolu ses tonu onu şaşırttı. Belli ki üzgündü. Durumu hafifletmeye çalışarak, "Bu bir trajedi sayılmaz," dedi. "Sen nereden bileceksin ki? Birlikte sadece bir hafta sonu geçirdik."

"Ama bilmek istedim." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi tereddüt etti, ama kelimeler onu atlatıyor gibiydi ve sinirli bir elini ipeksi saçlarında gezdirdi. "Bunları biraz suya koymak ister misin?"

"Elbette." Kate dönüp mutfığa gitti ve bir vazo çıkardı. İçine su doldururken Donovan arkasından geldi.

"Özür dilemek istiyorum," dedi, sesi alçak ve ciddiye.

Çiçekleri vazoya yerleştirdikten sonra Kate yavaşça arkasını döndü. "Tamam." Görünüşe göre iletişim becerileri şu anda pek iyi çalışmıyordu. Onun beklenmedik ziyareti karşısında çok telaşlanmıştı.

"Geçtiğimiz hafta cehennem gibiydi. Seni düşünmeden duramadım."

Kate'in kalbi kontrolden çıkmış vahşi bir ritimle çarpmaya başladı.

"Rio'da her şey çok hızlı oldu ve bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Gitmene izin vermemeliydim. O uçağa binip gidişini izlemek beni neredeyse öldürüyordu. Ama eve sağ salim döndüğünden ve artık tehlikede olmadığından emin olmam gerekiyordu. Eğer bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim."

senin başına geldi. Ben de New York'a döndüm, Warren'ın sabit diskine girdim ve o piçi alaşağı etmek için ihtiyacım olan kanıtı buldum. O artık bir tehdit değil."

"Oh," diye fısıldadı, umudu sönmüştü. Demek bu yüzden ortaya çıkmıştı. "Bu... rahatlatıcı."

"Tatilini erken kestiğim için kendimi kötü hissettim. Tijuca'yı ziyaret etmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Sanırım geri dönmem gerekecek. Bir gün." Yine de Rio de Janeiro'ya tek başına dönme fikri artık yapmak istediği bir şey değildi. Bu konu hakkında ne kadar çok düşünürse, kulağa o kadar iç karartıcı geliyordu.

Donovan onu dikkatle inceledi. "Beni özledin mi Kate?"

Kızın ağzı açık kaldı. "Elbette."

Bir adım öne çıktı, kahverengi gözleri onunkileri arıyordu. "Çünkü seni çok özledim. Ve şimdi gitmene izin vererek her şeyi berbat ettiğim için korkuyorum."

Adam iri ellerini yüzünün iki yanına koyduğunda umudu kabardı ve nabızı titredi. Ama kelimeler ağzından kaçtı. Sanki boğazına takılmışlardı ve bir milyon dolar verseler bile çıkaramazdı.

"Baştan başlayabileceğimizi umuyorum. Ya da en azından kaldığımız yerden devam edebiliriz." Adam kızın dudaklarına en hafif öpücüklerini kondurdu ve kızın karnı sıkıştı. "Ne diyorsun?"

Kate'in nefesi ciğerlerinden titreyerek çıktı ve göz temasını hiç kesmeden parmaklarını adamın bileklerine doladı. "Evet diyorum," diye fısıldadı.

Dudakları onunkilere çarpmadan önce bir gülümseme yayıldı. Donovan ne zaman onu öpse, her şey kontrolden çıkmış bir atlıkarınca gibi dönmeye başlardı. Bunu yavaşlatmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden onun kucağına eğildi ve her ikisini de nefes nefese bırakan bir şiddetle onu öptü.

"Tanrım, seni özledim," diye mırıldandı başparmağını elmacık kemiği boyunca okşayarak.

Tüm doğru kelimeleri söylemesine rağmen, temkinli kalbinin cevaplara ihtiyacı vardı. "Bu sadece hafta sonu kaçamağımızın bir uzantısı mı?" diye sordu. "Yoksa bir gelecek mi görüyorsun?"

Kahverengi gözlerinin derinliklerinde bir Geyler titredi. "Gelecekte daha fazlasını görüyorum Kate. Sonsuzluğu görüyorum."

Kate'in gözleri yaşlarla doldu. "Benim de."

O anda, birlikte yepyeni bir maceraya başlamanın eşiğinde olduklarını biliyordu. Temkinli Kate'e lanet olsun, çünkü iki ayağıyla birden atlamaya hazırđı.

Sonsöz

Üç Ay Sonra...

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum!" Kate ciyakladı.

"Ne? Yelken kanat mı yoksa birlikte eve çıkmak mı?" Donovan sordu. Rio de Janeiro'nun yukarısında, ince havaya atlamanın eşiğinde, ahşap platformun kenarında durdular.

"İkisi de!" diye bağırdı, ileri doğru koşup birlikte bir inanç sıçraması yaparken.

İlk tanışmalarının üzerinden üç ay geçmişti ve bunu kutlamak için aşık oldukları şehirden daha iyi bir yol olabilir miydi? Çünkü gerçek şu ki, Donovan Kate'in gözlerini öylesine kör etmişti ki, onun parladığına yemin edebilirdi. Kate onu büyümüş ve artık tüm arkadaşlarının ne bulduğunu biliyordu. Ve bunun neden dünyadaki en harika şey olduğunu da.

Yine de, Donovan kapısında belirip bir şans istedikten sonra önce uzun mesafeli çıkmaya karar vermişlerdi. Mantıklı gelmişti ve ikisi de böyle pratik insanlardı. En azından çoğunlukla. Birbirlerini her gün görmemek ne kadar zor olsa da, sürekli konuşmuşlar ve mümkün olduğunca birbirlerini ziyaret etmişlerdi.

Ve ikisi de daha fazlasını istedikleri sonucuna vardılar. Birlikte bir hayat istiyorlardı.

Kate'i sevmek Donovan'ın daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Hacklemekten ya da Spectre'yi sattıktan sonra hissettiği gururdan bile çok daha iyiydi.

ABD hükümeti. Drone tasarımı için büyük bir servet ödemişlerdi. Bu Donovan'ın artık siber güvenlik şirketinde çalışmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu ama bilgisayarları ve kendini zorlamayı hiçbir şey yapamayacak kadar çok sevdiği için kendi şirketini kurmaya karar vermişti.

Yine de Kate'i daha çok seviyordu. Rio'da geçirdikleri haftadan sonra Tennessee'ye taşınacak ve birlikte bir ev satın alacaklardı. Kate Halloran için planları vardı ve buna onu karısı yapmak da dahildi. Ama henüz onu bunaltmak istemediği için kendini yavaşlamaya ve önce bir tatille başlamaya zorladı. Ayrıca, hâlâ onun en sevdiği şeyleri öğreniyordu ve o da onunkileri öğreniyordu. Döndüğünde ona kır çiçekleri getirmek

Kapısının eşiğine kadar gelmesi bir tahmindir, hem de çok iyi bir tahmindir. Gelincikleri ve papatyaları en çok o severdi.

Ve işte şimdi oradaydılar, orman örtüsünün ve kumsalların üzerinde süzülüyorlardı. Okyanus göz alabildiğine uzanıyordu ve rüzgâr etraflarında esiyor, onları havada birlikte uçan tandem kuşları gibi havada tutuyordu.

Yelken kanat maceralarının ardından şehrin ortasında yer alan Tijuca Ulusal Parkı'na gidecek ve Kate'in hayallerinden birini gerçekleştireceklerdi. Ve, kahretsin, bir maymunu bile sevecekti. Ondan sonra muhtemelen Sugarloaf ve Corcovado'ya gideceklerdi. Hava çok sıcaktı ve yanına fazladan şişe suyu ve sivrisinek kovucu almıştı.

"Bu harika," dedi Kate ve Donovan elini metal çubuğun üzerinden kaydırarak onunkinin üzerine koydu.

"Baban da burada bizimle," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Seni çok severdi."

Donovan öyle umuyordu. "Sen başıma gelen en güzel şeysin Kate."

Adam eğilip Rio'nun tepesinde onun dudaklarına bir öpücük kondururken altın yeşili gözleri güneş ışığında parlıyordu. Bu gerçek dışı bir duyguydu ve dünya üzerinde olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu. Kate yanında olduğu sürece ihtiyacı olan tek şey buydu.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum." Parmakları birbirine dolanırken mavi gökyüzünde birlikte geleceklerine doğru süzülüyorlardı.

Umarım Donovan ve Kate'in hikayesini beğenmişsinizdir! Korsanlarla her şeyin başladığı yere geri dönmek isterseniz, ["Yeniden Etkinleştirildi: Öz."](#)

Teşekkür

Bu, bir parçası olmak için çok eğlenceli bir seriydi! Arkadaşım Lissanne Jones'un Avustralya'ya dönerken LAX'te aktarma yaptığı zamanı asla unutmayacağım; havaalanına gidip onu aldım ve yakınlarda bir yerde yemek yedik. Yazarlarla ilgili şeylerden bahsederken, bir grup yazarı bir araya getirip "Bir Hafta Sonu" adlı bir seri başlatma fikrini ortaya attı. Her yazar dünyanın farklı bir şehrini seçecek ve bir aşk hikayesi yazacaktı, ancak bu hikayenin sadece bir hafta sonunda geçmesi gerekiyordu. Bu fikre bayıldım ve ona katıldığımı söyledim! Ve beni çok heyecanlandırdı, dediğimi yaptı, en muhteşem yazar grubunu bir araya getirdi ve işte buradayız. Beni bu maceranın bir parçası olmaya davet ettiğin için teşekkür ederim, Lissanne!

Ve bu hikayedeki tüm Rio detaylarının doğru olduğundan emin olan Paula'ya kocaman bir teşekkür. Hiç Karnaval'a gitmedim ya da ormanda kaybolmadım ve araştırma sizi ancak bir yere kadar götürür. Paula nazikçe hikayeyi erken okudu ve Donovan ve Kate'in aşk hikayesini çok daha canlı hale getiren bazı harika önerilerde bulundu. *Muitíssimo obrigado!* (Umarım doğru anlamışımdır!)

Michelle'e her zaman milyonlarca teşekkür! Rehberliğiniz, desteğiniz ve düzenleme sihriniz olmasaydı, D ve Kate'den daha fazla kaybolurdum!

Ve son olarak, birkaç eğlenceli bilgi. *Lost* dizisini çok severdim ve kahramanımız Kate, adını şimdiye kadar yazılmış en sevdiğim karakterlerden biri olan Kate Austen'dan alıyor. Kate bir uçak kazasından, bir aşk üçgeninden ve bir duman canavarından sağ kurtulan cesur bir baş belasıydı. Şimdiye kadar izlediğim en parlak, kafa karıştırıcı ve unutulmaz dizi.

Ya pantolondaki kırkayak? Şey, bu kısım eve çok yakın olabilir... bir arı olması dışında lol!

Kaçırmayın!

Gelecek sürümlerden, haberlerden, ön gösterimlerden ve yarışmalardan haberdar olmak için benim okuma ekibi: <https://www.facebook.com/groups/1506114033137424>

Buharlı romantik gerilimden hoşlanıyorsanız, Phoenix Projesi'nin ön bölümü olan "Mavi Filo Korsanları" adlı ücretsiz hikayenizi buradan almayı unutmayın: <https://BookHip.com/NLVKTAL>

Sadece VIP posta listeme kaydolun okuyucular için geçerlidir! www.charissagracyk.com adresinden kayıt olabilirsiniz.

Hikayelerimi seviyorsanız ve kitaplarımın ücretsiz gelişmiş kopyalarını istiyorsanız, hala ARC ekibimi oluşturuyorum ve size sahip olmayı çok isterim! Bana Facebook sayfamdan, Yazar Charissa Gracyk'ten veya charissagracyk@gmail.com adresinden mesaj atmanız yeterli

Charissa Gracyk tarafından da yazılmıştır

Servet Arayıcıları

Altından Daha Parlak (Servet Arayanlar Kitap 1)

Senin Parlaklığın (Servet Arayanlar Kitap 2) Seninle

Göz Kamaştırdım (Servet Arayanlar Kitap 3)

Bir Milyon Kıvılcım (Servet Arayıcıları Kitap 4)

****Bu tamamlanmış buharlı, aksiyon dolu, romantik macera serisindeki her kitap bağımsız olarak okunabilir.**

Phoenix Projesi

Yeniden Etkinleştirildi: Oz (Phoenix Projesi

Kitap 1) Yeniden Etkinleştirildi: Dom (Phoenix

Projesi Kitap 2) Yeniden Etkinleştirildi: Jericho

(Phoenix Projesi Kitap 3) Yeniden etkinleştirildi:

Max (Phoenix Projesi Kitap 4) Yeniden

etkinleştirildi: Cassian (Phoenix Projesi Kitap 5)

Yeniden etkinleştirildi: Deacon (Phoenix Projesi

Kitap 6) Yeniden Etkinleştirildi: Aidan (Anka

Kuşu Projesi Kitap 7)

****Bu tamamlanmış, birbirine bağlı bir seridir ve her savaşçı kendi hikayesinde sonsuza dek mutlu bir son bulur.**

Ayrıca, kaçırmayın: Blue Squadron Pirates (Phoenix Projesi'nin ön bölümü) ve Rio de Janeiro'da Bir Hafta Sonu (Donovan'ın hikayesi ve Hafta Sonu'nun bir bölümü)

serisi)

Slater Güvenlik

Operasyon: Dead Drop (Slater Security Kitap 1) Operasyon:

Gölge Avcısı (Slater Güvenlik Kitap 2) Operasyon: Işık

Fırtınası (Slater Güvenlik Kitap 3) Operasyon: Yangın

Bombası (Slater Güvenlik Kitap 4) Operasyon: Serbest

Düşüş (Slater Güvenlik Kitap 5)

****Bu tamamlanmış buharlı, aksiyon dolu, romantik macera serisindeki her kitap bağımsız olarak okunabilir.**

Kuvvet Koruma Delta

Ryland (Force Protection Delta Kitap 1)

Gray (Force Protection Delta Kitap 2) Zane

(Force Protection Delta Kitap 3)

Inda (Force Protection Delta Kitap 4)- Çok Yakında!

****Bu birbirine bağlı bir seridir ve her savaşçı kendi hikâyesinde sonsuza dek mutlu bir son bulur.**

Tüm Cesaret, Zafer Yok

Brandon (All Guts, No Glory Kitap 1)- Çok Yakında!

****Bu buharlı, aksiyon dolu, romantik macera serisinin her kitabı tek başına okunabilir.**

Yazar Hakkında

Charissa Gracyk

Özünde bir Orta Batı kızı olan Charissa, Boston ve Los Angeles'ta yaşamış ve sonunda memleketi Toledo, Ohio'ya dönmüştür. Hevesli bir kahve içicisi, hayvan sever ve adını bir aşk kahramanından almış. Korku filmleri ve buharlı, aksiyon dolu aşk romanları onu gece geç saatlere kadar ayakta tutuyor (ve muhtemelen çok fazla kafein). Ayrıca 15'in üzerinde senaryo yazmış, hatta birkaçının yapımcılığını üstlenmiştir, ve kasvetli bir flört geçmişine rağmen, hâlâ ilk görüşte aşka inanıyor.

İçindekiler

Başlık Sayfası İthaf	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Altıncı Yedinci	
Sekizinci Bölüm	
Bölüm Birinci	
Bölüm On	
Bölüm Dokuzuncu	
Onuncu On Bölüm	
İkinci Sonsöz	
Yazar Hakkında	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

